

موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی

**شکایت هند از اقدامات جبرانی ایالات متحده در مورد
واردات برخی محصولات در سازمان جهانی تجارت،
درس‌هایی برای ایران**

هرگونه استفاده از گزارش منوط به دریافت مجوز از موسسه/سازمان متقاضی خواهد بود.

ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار

موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی

پژوهشکده توسعه بازرگانی

گروه بازرگانی خارجی

و تاریخ ثبت هرگز اسناد موسسه:

گروه بازرگانی خارجی		پژوهشکده توسعه بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

شکایت هند از اقدامات جبرانی ایالات متحده در مورد واردات برخی محصولات در سازمان جهانی تجارت، درس‌هایی برای ایران

موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی

پژوهشکده توسعه بازرگانی

تهیه‌کننده: موسی موسوی زنوز

تاییدکننده: محمد راستی

گروه بازرگانی تجاری		پژوهشکده توسعه بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

خلاصه مدیریتی

بررسی کارکردها و تحولات سازمان جهانی تجارت برای بیشینه کردن سطح آمادگی کشورمان جهت کاهش آسیب‌ها و افزایش منافع حاصل از الحاق ضرورتی تام دارد. بر این اساس، رصد پرونده‌های مطروح در رکن حل و فصل اختلافات این سازمان برای آشنایی با آخرین تحولات در قواعد حقوقی حاکم بر تجارت بین‌الملل، نه فقط برای کشورهای عضو یا در حال الحاق به سازمان، بلکه به طوری کلی برای هر کشوری که در فضای بین‌الملل به امر تجارت می‌پردازد، اهمیت دارد. در این گزارش، یکی از آخرین تصمیمات متخذه توسط رکن حل و فصل اختلافات سازمان جهانی تجارت را بررسی کردیم که می‌تواند به لحاظ موضوعی برای کشور ما حائز اهمیت باشد. این پرونده به شکایت هند از اقدامات جبرانی متخذه توسط دولت ایالات متحده در قبال واردات محصولاتی از هند مربوط می‌شود که به زعم دولت ایالات متحده از یارانه‌های ممنوع برخوردار بودند. از مهم‌ترین موضوعات این دعوی این بود که به موجب قوانین ایالات متحده، تجمیع واردات برخوردار از یارانه و واردات قیمت‌شکنی شده برای رسیدن به حاشیه آسیب لازم برای اتخاذ اقدامات جبرانی ضروری است. رکن حل و فصل اختلافات سازمان جهانی تجارت این اقدام آمریکا را مؤثر بر نتیجه تحقیقات و موجب اعمال عوارض جبرانی بیش از حد بر واردات از هند شناخت.

در بخشی دیگر از این قضیه، رکن حل و فصل اختلافات اعلام کرد که بنگاه‌های متعلق به دولت تنها زمانی باید نهاد عمومی محسوب شوند که از اختیارات دولتی برخوردار بوده و وظایف دولت را به اجرا گذارند. این حکم موجب کاهش فشار بر صادرکنندگانی خواهد شد که مواد خام را از بنگاه‌های متعلق به دولت، اما فاقد اختیارات و وظایف دولتی می‌خرند. این حکم به علاوه در سطح جهانی تأثیر به‌سزایی بر نحوه اعمال الزامات یارانه‌ای سازمان جهانی تجارت در خصوص اعطای کمک مالی توسط بنگاه‌های متعلق به دولت خواهد داشت. رکن حل و فصل اختلافات همچنین روش محاسبه منفعت توسط ایالات متحده در جریان بررسی منفعت منتقل شده در قضیه فروش سنگ آهن از سوی شرکت ملی توسعه معدنی هند را ناموجه دانست. رکن حل و فصل اختلافات اعلام کرد که در تعیین قیمت‌های مرجع بر اساس موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی، شاخص‌های نشان‌دهنده قیمت‌های داخلی باید مد نظر قرار گیرند.

گزارش رکن حل و فصل اختلافات همچنین از منظر برخی مسائل سیستمی در خصوص اجرای موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی مهم است. برای نمونه، در مورد تعیین معیاری مناسب برای مشخص کردن منفعت انتقال یافته، این حکم روشن می‌کند که مقامات تحقیق‌کننده، از پیش (یعنی بدون علتی موجه) نمی‌توانند قیمت‌های مرتبط با دولت را به عنوان معیارهای مرتبط نپذیرند؛ مقامات تحقیق‌کننده در نتیجه‌گیری منفی علیه طرف‌هایی که با ایشان همکاری نمی‌کنند، نمی‌توانند سرخود عمل کنند، بلکه باید بر مبنای واقعیات مستند اقدام کنند؛ و در اولویت دادن به انتخاب واقعیتی بر واقعیت دیگر در چنین مواردی، تصمیم ایشان باید مبتنی بر استدلال و ارزیابی واقعیات باشد. بدین ترتیب، می‌توان گفت این گزارش موجب افزایش شفافیت رفتار تمامی دولت‌های عضو در تحقیقات مربوط به اقدامات جبرانی خواهد شد. به علاوه، رکن حل و فصل اختلافات اعلام کرده است که حق مقامات تحقیق‌کننده در افزودن یارانه‌های جدید به بررسی‌هایی که از پیش در جریان

گروه بازرگانی	گروه بازرگانی	پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

است، نامحدود نیست؛ بلکه تنها یارانه‌های جدیدی را که با یارانه‌های بررسی شده قبلی ارتباط نزدیکی دارند، می‌توان به فرآیند بررسی‌ها اضافه کرد. این رویکرد، مشخصاً پیامدهای سیستمی قابل توجهی برای ایالات متحده خواهد داشت، زیرا در رویه معمول این کشور، یارانه‌های جدید بدون هیچ تمایزی به فرآیند بررسی‌های اداری سالانه اضافه می‌شوند.

این پرونده به علاوه، از این نظر مشخصاً برای کشور ما اهمیت دارد که در نظام اقتصادی ما اعطای انواع یارانه - همچون عرضه سوخت ارزان به صنایع فولاد و سیمان، و خوراک ارزان به صنایع پتروشیمی - از اهمیت خاصی برخوردار است، و این که هرچند نظام اعطای یارانه در ایران پیچیدگی و پنهان‌کاری چندانی هم ندارد، سازوکارهای حاکم بر شناسایی و بررسی‌های مربوط به اتخاذ اقدامات جبرانی در برخی کشورها به قدری توسعه یافته و پیچیده است که به سادگی می‌تواند حتی کوچک‌ترین کمک‌های دولتی را که به زعم ما در چهارچوب معیارهای مقررات سازمان جهانی تجارت و به ویژه موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی قرار می‌گیرد، مشمول اقدامات محدودکننده تجارت قرار دهد. این در حالی است که نظام طراحی شده برای اقدامات تجاری تدافعی اقتضایی شامل اقدامات حفاظتی، جبرانی و ضدقیمت‌شکنی در کشور ما در «تصویب‌نامه سال ۱۳۸۶ هیأت وزیران در مورد پیش‌بینی تدابیر و اقدام‌های حفاظتی، جبرانی و ضددامپینگ برای حمایت از تولیدکنندگان داخلی» بسیار ساده‌تر از این نظام‌های پیچیده است. در نتیجه مقامات دولتی ایران، عملاً آشنایی چندانی با ترفندهای مورد استفاده دولت‌های دیگر برای سوءاستفاده از ابزارهای دفاعی در جهت اعمال حمایت‌های پنهان از بنگاه‌های داخلی‌شان ندارند. این مشکل در مورد فعالان اقتصادی حتی جدی‌تر است. بسیاری از تجار ایرانی کمترین آشنایی را با روش‌های حمایتی به ویژه حمایت پنهان با سوءاستفاده از پیچیدگی‌های نظام اقدامات حفاظتی، جبرانی و ضدقیمت‌شکنی ندارند و طبعاً حتی در صورتی که چنین رفتارهایی با صادراتشان شود، نه متوجه آن می‌شوند و نه اطلاعی از روش‌های مقابله با آن دارند تا از منافع خود دفاع کنند.

یکی دیگر از درس‌های مهمی که پرونده‌هایی از این دست (و در واقع کل پرونده‌های مطروح در سازمان جهانی تجارت) می‌تواند برای دولت و تاجر ما داشته باشد، عبارت است از نقش پررنگ رابطه دولت و مجموعه بنگاه‌های اقتصادی چه در سیاست‌گذاری تجاری، خصوصاً در اتخاذ اقدامات تدافعی و حمایت‌های اقتضایی، و چه در ارتباط با طرح شکایت یا دفاع در پرونده‌های مطروح نزد رکن حل و فصل اختلافات سازمان جهانی تجارت. بدین ترتیب ضرورت دارد با مطالعه تطبیقی و حداقل الگوبرداری مناسب از کشورهای همچون ایالات متحده که در اتخاذ اقدامات تجاری تدافعی ید طولایی دارند، و همین‌طور کشورهای که سازوکارهای لازم را برای همکاری بخش خصوصی و دولت برای مقابله با این نوع اقدامات ایجاد کرده‌اند، ضعف عمده موجود در ساختار بازرگانی کشورمان از این نظر را برطرف کنیم.

گروه بازرگانی تجاری		پژوهشکده بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۴	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

فهرست مطالب

۱- مقدمه.....	۶
۲- پرونده شماره DS۴۳۶: ایالات متحده - عوارض جبرانی اعمال شده در خصوص واردات برخی محصولات تخت ساخته شده از فولاد نورد گرم شده از هند.....	۸
۲-۱- محتوای شکایت هند.....	۸
۲-۲- نظام اقدامات ضد قیمت شکنی و عوارض جبرانی ایالات متحده.....	۱۷
۲-۲-۱- محاسبه نرخ عوارض جبرانی.....	۲۰
۲-۲-۲- تجزیه و تحلیل آسیب توسط کمیسیون تجارت بین الملل.....	۲۲
۲-۳- جریان رسیدگی به پرونده در هیأت حل اختلاف و در رکن استیناف.....	۲۷
۲-۴- یافته‌های کلیدی هیأت حل اختلاف.....	۲۷
۲-۵- خلاصه یافته‌های رکن استیناف.....	۳۱
۲-۵-۱- نهاد عمومی.....	۳۱
۲-۵-۲- کمک مالی.....	۳۲
۲-۵-۳- منفعت.....	۳۲
۲-۵-۴- خاص بودن.....	۳۵
۲-۵-۵- واقعیات موجود.....	۳۵
۲-۵-۶- ادعاهای جدید در مورد اعطای یارانه.....	۳۶
۲-۵-۷- ارزیابی تجمیعی یا یک‌جای آثار واردات یارانه‌ای و غیر یارانه‌ای.....	۳۷
۲-۶- دوره زمانی معقول.....	۳۷
۲-۷- تحلیل پرونده.....	۳۸
۳- خلاصه یافته‌ها و نتیجه‌گیری.....	۴۱
منابع.....	۴۴

گروه بازرگانی نازی		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۵	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

۱- مقدمه

جمهوری اسلامی ایران در مسیر الحاق به سازمان جهانی تجارت قرار دارد. هرچند این مسیر به احتمال بسیار قوی، طولانی خواهد بود، بررسی کارکردها و تحولات این سازمان برای پیشینه کردن سطح آمادگی کشورمان جهت کاهش آسیب‌ها و افزایش منافع حاصل از الحاق ضروری است. کارکردهای سازمان جهانی تجارت را در یک تقسیم‌بندی کلی، می‌توان در دو دسته مذاکرات مربوط به آزادسازی تجارت و سازوکار حل و فصل اختلافات خلاصه کرد. در این میان، آخرین اقدام مهم در راستای کارکرد آزادسازی تجارت در چهارچوب مذاکرات دور دوحه از سال ۲۰۰۱ آغاز شد، اما به علت اختلاف نظرات گسترده و عمیق میان اعضا، هنوز با موفقیت چندانی روبه‌رو نشده است. از سوی دیگر، کارکرد سازوکار حل و فصل اختلافات این سازمان به عنوان یکی از کارآمدترین نهادهای حل و فصل اختلافات میان دولت‌ها (و البته به زعم بسیاری و حداقل در حوزه حقوق بین‌الملل اقتصادی، کارآمدترین آن‌ها) عمل کرده است.

این کارآمدی را می‌توان از سه منظر متفاوت بررسی کرد: اولاً تصمیمات رکن حل و فصل اختلافات در این سازمان، در مقایسه با سایر مراجع حل و فصل اختلافات بین‌المللی میان دولت‌ها، از قوی‌ترین ضمانت‌اجراها برخوردار است، به نحوی که بیشترین میزان رعایت احکام توسط دولت‌ها را داراست؛ ثانیاً با توجه به این که اقدامات آزادسازی تجارت در سازمان جهانی تجارت از ابتدای تشکیل آن تاکنون، به آزادسازی تجارت کشورهای ملحق‌شده به این سازمان محدود می‌شود که هرچند به علت حضور کشورهایی چون چین و روسیه در این جمع، به هر حال حائز اهمیتی بسیار است، اما از نظر ماهوی متضمن تحولی در نظام حقوقی حاکم بر تجارت بین‌الملل در میان دولت‌ها نیست، تصمیمات رکن حل و فصل اختلافات سازمان با رفع ابهامات موجود در مقررات که در مواردی حتی متضمن شکل‌گیری قواعدی نوین است، در تحول حقوق تجارت بین‌الملل تأثیر به‌سزایی داشته است؛ ثالثاً عدم موفقیت و حتی توقف درازمدت اقدامات آزادسازی سازمان جهانی تجارت در قالب مذاکرات دور دوحه، تا حدی که موجب شده است بسیاری از کشورهای عضو از جمله قدرت‌های بزرگی چون ایالات متحده، اتحادیه اروپا و ژاپن، به زعم بسیاری به علت سرخوردگی از عدم امکان حصول توافق برای آزادسازی تجارت در این سازمان، به سوی انعقاد موافقت‌نامه‌های تجاری منطقه‌ای (و بهتر بگوییم فرامنطقه‌ای یا بین‌منطقه‌ای) در سواحل اقیانوس‌های اطلس و کبیر حرکت کنند، رکن حل و فصل اختلافات در واقع به تنها ابزار مؤثر سازمان جهانی تجارت برای تأمین اهداف سازمان و اعضای آن در آزادسازی تجارت و مقابله با حمایت‌گرایی و ایجاد محدودیت فراراه تجارت تبدیل شده است.

بر این اساس، رصد پرونده‌های مطروح در رکن حل و فصل اختلافات برای آشنایی با آخرین تحولات در قواعد حقوقی حاکم بر تجارت بین‌الملل نه فقط برای کشورهای عضو یا در حال الحاق به سازمان، بلکه به طوری کلی برای هر کشوری که در فضای بین‌الملل به امر تجارت می‌پردازد، اهمیت دارد.^۱

^۱ تهیه‌کننده این گزارش، در سال ۱۳۹۲ کتابی را تحت عنوان "تحول حقوق تجارت بین‌الملل در سازمان جهانی تجارت" به رشته تحریر درآورده و در آن نزدیک به ۸۰ گزارش هیأت اختلاف گات و سازمان جهانی تجارت و ۵۰ گزارش رکن استیناف سازمان جهانی تجارت را - دقیقاً به همین رویکرد - بررسی کرده است.

گروه بازرگانی ناز		پژوهشکده بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۶	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

در این گزارش، تلاش می‌کنیم یکی از آخرین تصمیمات متخذه توسط رکن حل و فصل اختلافات سازمان جهانی تجارت را بررسی کنیم که می‌تواند به لحاظ موضوعی برای کشور ما حائز اهمیت باشد. البته لازم به ذکر است که واقعاً نمی‌توان این یا آن پرونده خاص را دارای اثر یا اهمیت برای این یا آن کشور خاص شناسایی کرد. حقیقت این است که هر پرونده‌ای به هر حال می‌تواند حائز موضوعات و نکاتی باشد که - شاید نه به طور بلافصل و بلافاصله، اما - حداقل به طور غیرمستقیم و در آینده متضمن اهمیت و آثاری برای هر کشوری باشد. این موضوع مشخصاً در نظام‌های حقوق عرفی صدق می‌کند که در آن‌ها آرای دادگاه‌ها و سایر مراجع رسیدگی حقوقی به اختلافات، نقشی اساسی در شناسایی و تفسیر (و حتی به نظر برخی، شکل‌دهی به) قواعد و مقررات حقوقی دارند. حقوق بین‌الملل هم که سازمان جهانی تجارت در چهارچوب آن عمل می‌کند، از جمله نظام‌های حقوق عرفی است و از این قاعده مستثنی نیست.

این پرونده به شکایت هند از اقدامات جبرانی متخذه توسط دولت ایالات متحده در قبال واردات محصولات از هند مربوط می‌شود که به زعم دولت ایالات متحده از یارانه‌های ممنوع برخوردار بودند. اهمیت این دعوی برای کشور ما در این است که در نظام اقتصادی ما انواع یارانه از اهمیت خاصی برخوردار است، و این که هرچند نظام اعطای یارانه در ایران پیچیدگی و پنهان‌کاری چندانی هم ندارد، سازوکارهای حاکم بر شناسایی و بررسی‌های مربوط به اتخاذ اقدامات جبرانی در برخی کشورها به قدری توسعه‌یافته و پیچیده است که به سادگی می‌تواند حتی کوچک‌ترین کمک‌های دولتی را که به زعم ما در چهارچوب معیارهای سازمان جهانی تجارت به ویژه در موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی قرار می‌گیرد، مشمول اقدامات محدودکننده تجارت قرار دهد. یکی از مهم‌ترین درس‌هایی که پرونده‌هایی از این دست (و در واقع کل پرونده‌های مطروح در سازمان جهانی تجارت) می‌تواند برای دولت و تجار ما داشته باشد، عبارت است از نقش پررنگ رابطه دولت و مجموعه فعالان اقتصادی چه در سیاست‌گذاری تجاری، خصوصاً در اتخاذ اقدامات تدافعی و حمایت‌های اقتضایی، و چه در ارتباط با طرح شکایت یا دفاع در پرونده‌های مطروح نزد رکن حل و فصل اختلافات سازمان جهانی تجارت.

گروه بازرگانی ناز		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۷	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

۲- پرونده شماره DS۴۳۶: ایالات متحده - عوارض جبرانی اعمال شده در خصوص واردات برخی محصولات تخت ساخته شده از فولاد نورد گرم شده از هند^۱

در ۱۲ آوریل ۲۰۱۲، هند از ایالات متحده در مورد عوارض جبرانی اعمال شده در خصوص واردات برخی محصولات فولاد تخت نورد گرم شده از هند درخواست مشورت کرد. در این درخواست، هندوستان به عوارض جبرانی اعمال شده بر این محصولات با ابزارهای تجاری مختلف، و همچنین مقررات قانون تعرفه ایالات متحده و قانون مقررات فدرال در مورد عوارض گمرکی اعتراض کرده بود. هند مدعی بود که تحقیقات مربوط به عوارض ضد قیمت شکنی و اقدامات مربوط ناقص مواد ۱ و ۶ گات ۱۹۹۴ و مواد ۱، ۲، ۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۹، ۲۱، و ۲۲ موافقت نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است. این کشور همچنین مدعی بود که مقررات ایالات متحده "به خودی خود"^۲ در تعارض با مواد ۱۲، ۱۴، ۱۵، ۱۹، و ۳۲ موافقت نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی قرار دارند. در ۷ مه ۲۰۱۲، کانادا درخواست کرد به مشورت‌ها بپیوندد. در ۱۲ ژوئیه ۲۰۱۲، هند درخواست کرد هیأت حل اختلاف تشکیل شود. رکن حل و فصل اختلافات در جلسه خود در تاریخ ۲۳ ژوئیه ۲۰۱۲، تشکیل هیأت حل اختلاف را به تعویق انداخت.

۲-۱- محتوای شکایت هند^۳

هند در ۲۴ آوریل ۲۰۱۲، درخواست مشورت خود را اصلاح کرد. در این درخواست، هند از انجام تحقیقات مربوط به عوارض جبرانی و همچنین وضع عوارض جبرانی توسط ایالات متحده علیه برخی

^۱ United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India.

^۲ در سازمان جهانی تجارت، اعضا طبعاً می‌توانند در مورد مقررات و رویه‌هایی که در عمل موجب لطمه به منافعشان می‌شود، از دیگر اعضا شکایت کنند. اعضای سازمان، به علاوه می‌توانند از مقررات و رویه‌های سایر اعضا بدون آن که عملاً لطمه‌ای به منافعشان زده باشد، و تنها به این علت که صرف نظر از اجرا و فقط روی کاغذ با الزامات سازمان جهانی تجارت در تعارض است، نیز شکایت کنند. دسته اول شکایت‌ها را شکایت از مقررات و رویه‌ها "با توجه به نحوه اجرا" یا "آن‌گونه که اجرا می‌شود" (as applied)؛ و دسته دوم شکایات را شکایت از مقررات و رویه‌ها "به خودی خود" یا "آن‌گونه که هست و صرف نظر از اجرا" (as such) نامیده‌اند.

^۳ مطالب این بخش خلاصه‌ای است از دو سند ثبت شده توسط هند نزد سازمان جهانی تجارت، یکی درخواست مشورت این کشور از ایالات متحده در خصوص این موضوع، و دیگری درخواست تشکیل هیأت حل اختلاف پس از بی‌نتیجه ماندن مشورت‌ها:

United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India, Request for Consultations by India, Revision, WT/DS۴۳۶/۱/Rev.۱, ۲۵ Apr. ۲۰۱۲, available at www.wto.org;

United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India, Request for establishment of a Panel by India, Revision, WT/DS۴۳۶/۳, ۱۳ Jul. ۲۰۱۲, available at www.wto.org.

گروه بازرگانی ن.ا.ا.ا.		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۸	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

صادرات این کشور شکایت داشت. دولت ایالات متحده در ۲۰ آوریل ۲۰۰۱ اقدامات موقتی را علیه ورود محصولات تخت ساخته شده از فولاد نورد گرم شده اتخاذ و در ۳ دسامبر همان سال هم اقدامات نهایی را در این مورد وضع کرده بود. در سال ۲۰۰۷، ایالات متحده امکان پایان دادن به این اقدامات را بررسی کرد^۱ و تصمیم گرفت برای پنج سال دیگر عوارض جبرانی مورد نظر را ادامه دهد. این کشور همچنین در دوره‌های زمانی مشخصی که به دوره‌های بررسی اداری^۲ معروف شده است، به منظور تعیین نرخ عوارض جبرانی وضع شده بر ورود محصولات مورد نظر، اقدام به بررسی اداری کرد. هند فهرستی از ۲۵ مورد نتیجه تحقیقات و دستور صادر شده در پرونده شماره ۸۲۱-۵۳۳-C را به عنوان نمونه‌هایی از اقدامات غیرقانونی ایالات متحده پیوست درخواست خود کرده بود. هند به علاوه معتقد بود برخی از مقررات قانون تعرفه ایالات متحده مصوب ۱۹۳۰^۳ مدون شده در مجموعه قانون ایالات متحده^۴ و مقررات فصل ۱۹ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده در خصوص عوارض گمرکی^۵ به شرح زیر "به خودی خود" ناقض مقررات موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

الف) مقررات مندرج در موارد اول تا سوم جزء دوم شق الف بند ۵۱۱ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده به خودی خود ناقض بند ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا متضمن الزام دولت آمریکا به تعیین قیمت مرجع است بدون آن که پیش‌تر بررسی شود آیا مبلغ دریافتی در قبال عرضه کالا کافی است و با اصول بازار سازگاری دارد یا خیر.

ب) مقرر مندرج در مورد چهارم جزء دوم شق الف بند ۵۱۱ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده در خصوص «ضرورت استفاده از قیمت کالای تحویل شده» به خودی خود ناقض بند ۱۴ ماده موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا به شرایط حاکم در بازار کشور عرضه‌کننده کالا توجه ندارد.

^۱ این بررسی‌ها به Sunset Review معروف است. منظور از این بررسی‌ها این است که اطمینان حاصل شود از اقدامات جبرانی و به طور کلی هرگونه اقدام تدافعی اقتضایی سوءاستفاده نخواهد شد و با رفع ضرورت حفظشان، دولت آن‌ها را لغو خواهد کرد.

^۲ Administrative Review.

^۳ United States Tariff Act, ۱۹۳۰.

^۴ United States Code (USC).

^۵ United States Code of Federal Regulations (CFR), Title ۱۹ – Custom Duties, Volume ۳, Chapter III, Part ۳۵۱ (۱۹ CFR ۳۵۱).

گروه بازرگانی ن.ا.ر.ب		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۹	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

پ) مقرر مندرج در مورد چهارم جزء دوم شق الف بند ۵۱۱ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده در خصوص «ضرورت استفاده از قیمت کالای تحویل شده» به خودی خود ناقض بندهای ۳ و ۴ ماده ۱۹ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا منجر به اعمال عوارض جبرانی نامتناسب یا زیادی می‌شود.

ت) مقرر مندرج در شق چ بند ۷ ماده ۷۷۱ قانون تعرفه ایالات متحده به خودی خود ناقض بند ۳ ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا به موجب آن دولت ایالات متحده باید در تعیین میزان خسارت بنگاه‌های آمریکایی به منظور وضع عوارض جبرانی، واردات از کشورهایی را تجمیع کند که به طور هم‌زمان مشمول تحقیقات عوارض جبرانی قرار نگرفته‌اند.

ث) مقرر مندرج در بند ب ماده ۷۷۶ قانون تعرفه ایالات متحده به خودی خود ناقض بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا متضمن الزام دولت ایالات متحده به استفاده از «واقعیات نامطلوب موجود» است.

ج) با توجه به تعارض مقررات فوق‌الذکر از مجموعه قانون مقررات فدرال و قانون تعرفه ایالات متحده ایالات متحده با مقررات موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی، ایالات متحده نسبت به اتخاذ همه اقدامات لازم برای تضمین سازگاری قوانین خود با مقررات موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی به موجب بند ۵ ماده ۳۲ این موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی قصور ورزیده است.

دولت هند همچنین معتقد بود اقدامات موقتی و اقدامات نهایی متخذه توسط ایالات متحده علیه ورود محصولات تخت ساخته‌شده از فولاد نوردگرم‌شده در سال ۲۰۰۱ به شرح زیر ناقض مواد ۱ و ۴ گات و مواد ۱، ۲، ۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۹، ۲۱ و ۲۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

الف) در ارتباط با ادعای فروش ارزان قیمت سنگ آهن با درجه خلوص بالا:

گروه بازرگانی ن.ا.ا.ب		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱۰	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

اول، این تشخیص که شرکت NMDC (شرکت ملی توسعه معدنی)^۱ یک نهاد دولتی است، ناقص جزء ۱ شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا این تشخیص نه بر تمامی عوامل مرتبط، بلکه تنها بر مالکیت دولتی این شرکت مبتنی بوده است.

دوم، این تشخیص که دولت هند از طریق شرکت NMDC و با فروش سنگ آهن به برخی بنگاه‌ها کمک مالی اعطا کرده است، ناقص جزء ۱ شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

سوم، ایالات متحده نتوانسته است ثابت کند که فروش سنگ آهن توسط NMDC به تولیدکنندگان کالاهای مشمول برنامه‌هایی توسعه‌ای متضمن انتقال منفعت موردنظر شق ب بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی به آن‌هاست.

چهارم، تشخیص ایالات متحده در مورد خاص بودن بنگاه‌های منتفع از فروش سنگ آهن،

- ناقص بند ۱ ماده ۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا عرضه سنگ آهن به برخی بنگاه‌های خاص محدود نشده است.

- ناقص جزء پ بند ۱ ماده ۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا تمامی عوامل ضروری مذکور در این مقرر را مورد توجه قرار نداده است.

- ناقص بند ۴ ماده ۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا بر مدارک مثبت^۲ مبتنی نیست.

پنجم، قصور ایالات متحده در جمع‌آوری همه اطلاعات مربوط ناقص بند ۱ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

ششم، قصور ایالات متحده در تعیین کفایت یا عدم کفایت ثمن پرداخت‌شده برای سنگ آهن ناقص بند ۱۴ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

^۱ National Mineral Development Corporation.

^۲ مدرک مثبت (Positive Evidence) مدرکی است که به طور مستقیم واقعی را اثبات می‌کند. این مفهوم در مقابل اماره (Circumstantial Evidence) قرار می‌گیرد که به طور غیرمستقیم می‌تواند نشانگر واقعی باشد. به سخن دیگر، اماره کاشف از واقعیت است.

گروه بازرگانی ن.ا.ا.ا.		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱۱	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

هفتم، قیمت‌های مرجع به‌کارگرفته‌شده برای محاسبه میزان یارانه ناقص بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا ایالات متحده به قیمت‌های شرکت NMDC توجه نکرده است.

هشتم، رد کردن قیمت‌های کارشناسی شرکت NMDC به عنوان قیمت مرجع، ناقص بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

نهم، انتخاب قیمت کالای تحویل‌شده به عنوان مبنای تعیین قیمت‌های مرجع در جریان بررسی‌های اداری مختلف ناقص بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا موجب عدم توجه به شرایط حاکم بر بازار سنگ آهن در هند شده است.

دهم، انتخاب قیمت‌های بازار جهانی (به عنوان قیمت‌های رده دوم) برای سنگ آهن در مورد یک صادرکننده در دوره بررسی اداری سال ۲۰۰۶، آن هم در زمانی که قیمت‌های واقعی در بازار هند (یعنی قیمت‌های رده اول) در اسناد مربوط قابل دسترسی بوده‌اند، ناقص بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

ب) در ارتباط با برنامه معدن‌کاری محدودشده:^۱

اول، این تشخیص که مصادیق حق معدن‌کاری اعطاشده توسط دولت هند «محدودشده» و «عملاً» خاص‌اند، در تعارض با واقعیات قضیه و ناقص الزامات بند ۵ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

دوم، این تشخیص که مصادیق اعطای حق معدن‌کاری متضمن عرضه کالا (یعنی عرضه سنگ آهن) است، ناقص مورد سوم از جزء ۱ شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا اعطای حق معدن‌کاری را نمی‌توان معادل عرضه کالا دانست.

سوم، قصور ایالات متحده در تعیین کفایت یا عدم کفایت عوضی که عملاً برای مصادیق حق معدن‌کاری اعطاشده پرداخت گردیده است، ناقص بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

^۱ Captive Mining of Iron Ore Programme.

گروه بازرگانی نازی		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱۲	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

چهارم، این تشخیص که مصادیق حق معدن‌کاری اعطاشده به تولیدکنندگان فولاد متضمن «کمک مالی» است، ناقض جزء ۱ شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

پنجم، ایالات متحده نتوانسته است ثابت کند که مصادیق اعطای حق معدن‌کاری متضمن انتقال منفعت موردنظر شق ب بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی به آن‌هاست.

ششم، این تشخیص که مصادیق اعطای حق معدن‌کاری «عملاً خاص» است، ناقض ماده ۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا دریافت‌کنندگان حق معدن‌کاری به تولیدکنندگان فولاد محدود نیست.

هفتم، محاسبه میزان یارانه، به علت استفاده از قیمت‌های مرجع اشتباه برای محاسبات، ناقض بند ۱۴ ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

توضیح این که برنامه‌های معدن‌کاری محدودشده در هند برای توسعه منابع معدنی این کشور اجرا می‌شوند. در این سیاست‌ها، دولت مجوز معدن‌کاری در بلوک‌ها یا مناطق خاصی را به بنگاه‌های خاصی می‌دهد. منظور از واژه محدودشده تخصیص اجباری منابع است. هدف برنامه‌های معدن‌کاری محدودشده تخصیص منابع بلوک یا منطقه‌ای خاص به یک نیاز خاص کشور است. این سیاست در سال ۱۹۷۶ برای تأمین نیاز تولیدات آهن و فولاد، سپس در ۱۹۹۳ برای رفع نیازهای تولید برق، و نهایتاً در ۲۰۰۷ برای رفع نیازهای گازی‌سازی و مایع‌سازی زغال‌سنگ اجرا شد.^۱

استفاده از واژه «محدودشده» در این برنامه‌ها بدین منظور است که محصول موضوع فعالیت مثلاً سنگ آهن یا زغال‌سنگ تنها در فعالیت‌های خاصی قابل استفاده است و تولیدکنندگان محصول موردنظر نمی‌توانند آن را به منظورهای دیگر فروخته یا صادر کنند، مگر این که اضافه تولید داشته باشند. به منظور تسریع رشد تولید در قالب برنامه‌های معدن‌کاری محدودشده، دولت هند از ۱۹۹۳ بدین سو ۲۱۸ بلوک - یعنی قطعه زمین - را برای توسعه این برنامه‌ها اختصاص داده است. با این حال، اختصاص

^۱ Singh, Kanhaiya and Kaliappa Kalirajan, ۲۰۰۳, A Decade of Economic Reforms in India: the Mining Sector, Resources Policy: Volume ۲۹, Issues ۳-۴, September-December ۲۰۰۳, pp. ۱۴۳-۱۴۶; Nathan Economic Consulting India, ۲۰۱۳, National Competition Policy and Economic Growth in India - Electricity Sector Study, Economist Report: October ۹, ۲۰۱۳, p. ۱۱.

گروه بازرگانی انرژی		پژوهشکده انرژی بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی انرژی
صفحه: ۱۳	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

این بلوک‌ها به عللی چند از جمله پایین بودن ظرفیت دریافت‌کنندگان مجوزهای معدن‌کاری برای توسعه معادن و فرآیند بسیار دشوار اخذ تأیید بهره‌برداری از زمین‌های مربوط و همچنین ضعف سیستم حمل و نقل، در عمل به افزایش سریع تولید نینجامید. در سپتامبر ۲۰۱۴، دیوان عالی هند با غیرضابطه‌مند و خودسرانه شناختن فرآیند تخصیص بلوک‌ها برای معدن‌کاری محدود شده، این برنامه را غیرقانونی شمرد. در نتیجه ۲۱۴ مجوز بهره‌برداری باطل شد.^۱

پ) در ارتباط با برنامه معدن‌کاری محدود شده زغال‌سنگ:^۲

اول، این تشخیص که مصادیق اعطای حق معدن‌کاری متضمن عرضه کالا (یعنی عرضه زغال‌سنگ) است، ناقض مورد سوم از جزء ۱ شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا اعطای حق معدن‌کاری را نمی‌توان معادل عرضه کالا دانست.

دوم، قصور ایالات متحده در تعیین کفایت یا عدم کفایت عوضی که عملاً برای مصادیق حق معدن‌کاری اعطاشده پرداخت گردیده است، ناقض بند ۱ ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

سوم، این تشخیص که مصادیق حق معدن‌کاری اعطاشده به تولیدکنندگان فولاد متضمن «کمک مالی» است، ناقض جزء ۱ شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

چهارم، ایالات متحده نتوانسته است ثابت کند که مصادیق اعطای حق معدن‌کاری متضمن انتقال منفعت مورد نظر شق ب بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی به آن‌هاست.

پنجم، این تشخیص که مصادیق اعطای حق معدن‌کاری به تولیدکنندگان فولاد متضمن اعطای یارانه‌ای «قانوناً خاص» است، ناقض ماده ۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا اعطای حق معدن‌کاری بر مبنای معیارها یا شرایطی عینی صورت می‌پذیرد.

^۱ Department of Industry and Science, Australian Government, ۲۰۱۵, Coal in India ۲۰۱۵, Office of the Chief Economist: p. ۴۹.

^۲ Captive Mining of Coal Programme.

گروه بازرگانی انرژی		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱۴	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

ششم، محاسبه میزان یارانه، به علت استفاده از قیمت‌های مرجع اشتباه برای محاسبات، ناقض بند ۱۴ ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

(ت) در ارتباط با عملکرد صندوق توسعه فولاد^۱:

اول، این تشخیص که عملکرد صندوق توسعه فولاد متضمن اعطای کمک مالی توسط دولت است، ناقض شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا موجودی این صندوق از کمک‌های خود تولیدکنندگان فولاد عضو تأمین می‌شود.

دوم، این تشخیص که عملکرد صندوق توسعه فولاد متضمن انتقال «منفعت» است، ناقض شق ب بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

سوم، قصور ایالات متحده در جمع‌آوری همه اطلاعات مربوط ناقض بند ۱ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

چهارم، محاسبه میزان منفعت منتقل شده، به علت اشتباه بودن محاسبه و فقدان توضیح کافی در مورد آن، ناقض بند ۴ ماده ۱۹ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

(ث) در ارتباط با تعیین خسارت:

اول، تجمع واردات به منظور تعیین میزان خسارت وارده به بنگاه‌های آمریکایی ناقض بند ۳ ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا ایالات متحده واردات از کشورهای را تجمع کرده است که به طور هم‌زمان مشمول تحقیقات عوارض جبرانی قرار نگرفته‌اند.

دوم، روش تعیین خسارت ناقض ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا هم واردات برخوردار از یارانه ادعایی و هم واردات غیریارانه‌ای را شامل شده است.

سوم، روش اثبات وجود رابطه علی میان واردات کالاهای برخوردار از یارانه و ورود خسارت به بنگاه‌های آمریکایی ناقض بند ۵ ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا ایالات

^۱ Steel Development Fund-SDF.

گروه بازرگانی ناربلی		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱۵	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

متحده خسارات ناشی از عوامل دیگر را از خسارات مربوط به واردات برخوردار از یارانه جدا نکرده است.

ج) در رابطه با موضوعات دیگر:

اول، استفاده از معیار «واقعیات نامطلوب موجود» در تعیین حاشیه یارانه ناقض بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

دوم، در نظر گرفتن یارانه‌های جدید در بررسی‌های اداری ناقض مواد ۱۱ و ۲۱ و بندهای ۱ و ۲ ماده ۲۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

سوم، قصور آمریکا در دعوت از هند برای مشورت پیش از لحاظ کردن ادعاهای جدید مربوط به برخورداری واردات از یارانه در بررسی‌های اداری، ناقض بندهای ۱ و ۲ ماده ۱۳ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

چهارم، میزان عوارض جبرانی وضع شده ناقض بندهای ۳ و ۴ ماده ۱۹ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، زیرا حتی اگر ثابت شود که یارانه‌ای وجود داشته است، میزان آن بیشتر از میزان یارانه‌های ادعایی است.

پنجم، در نتیجه مجموعه تخلفات فوق‌الذکر، عوارض جبرانی وضع شده ناقض ماده ۱۰ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی و ماده ۶ گات است.

هند همچنین معتقد بود همه این تخلفات موجب بی‌اثر شدن یا لطمه دیدن منافی می‌گردد که بر اساس این موافقت‌نامه‌ها نصیب می‌شده است.^۱

^۱ بی‌اثر شدن یا لطمه دیدن منافع حاصل از موافقت‌نامه‌های سازمان جهانی تجارت، ادعای کاملاً مجزایی از ادعای نقض تک‌تک مقررات این سازمان است که مبنای قانونی آن ماده ۱۹ گات است. به موجب این ماده، هر یک از اعضای سازمان می‌توانند صرف‌نظر از نقض مقررات خاصی از موافقت‌نامه‌های سازمان، تنها به این علت که رفتار عضو دیگری موجب از بین رفتن یا لطمه دیدن منافی می‌گردد که بر اساس این موافقت‌نامه‌ها نصیب می‌شده است، علیه آن عضو طرح شکایت نماید.

گروه بازرگانی ن.ا.ا.ا.		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱۶	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

۲-۲- نظام اقدامات ضدقیمت‌شکنی و عوارض جبرانی ایالات متحده^۱

هدف نظام حقوقی عوارض جبرانی در ایالات متحده حمایت از صنایع داخلی در مقابل وارداتی است که به طور غیرمنصفانه از یارانه نهادی دولتی بهره‌مند شده است. بر این اساس، چنانچه ثابت شود که اولاً دولتی به طور مستقیم یا غیرمستقیم به تولید یا صدور کالایی وارداتی به ایالات متحده یارانه داده است؛ و ثانیاً در نتیجه این واردات، صنعتی در این کشور آسیب اساسی دیده یا مورد تهدید ورود چنین آسیبی قرار گرفته است، یا آن که حتی ایجاد صنعتی به طور اساسی به تأخیر افتاده است، عوارضی (تحت عنوان عوارض جبرانی) معادل یارانه موردنظر بر واردات آن کالا وضع خواهد شد.

اداره تجارت بین‌الملل در وزارت بازرگانی ایالات متحده مسئول اجرای کلی قوانین مربوط به عوارض جبرانی در این کشور و به ویژه تحقیق در مورد برخورداری واردات از یارانه است. در کنار این اداره، کمیسیون تجارت بین‌الملل نیز به عنوان یک نهاد مستقل فدرال مسئول تحقیق در مورد خسارت صنایع داخلی در اثر برخورداری واردات از یارانه است. فرآیند تحقیقات بدین ترتیب است که پس از وصول شکایت، اداره تجارت بین‌الملل بررسی اولیه‌ای در مورد کفایت مقدماتی مدارک برای شروع تحقیقات انجام می‌دهد. واقعیت این است که تاکنون اداره مذکور تعداد بسیار ناچیزی از شکایات واصل شده را در همان مرحله آغازین رد کرده است. در صورت پذیرش شکایت، کمیسیون تجارت بین‌الملل بررسی اولیه‌ای در مورد وجود نشانه‌هایی منطقی دال بر آسیب اساسی مورد ادعا به عمل می‌آورد. در صورت تأیید اولیه وجود آسیب اساسی، اداره تجارت بین‌الملل بررسی اولیه‌ای در مورد وجود یارانه قابل مجازات انجام می‌دهد. در صورت مثبت بودن نتیجه این بررسی اولیه، نرخ خالص یارانه را به طور تقریبی تعیین می‌کند و عوارضی را به طور موقت در مورد واردات موردنظر وضع می‌کند. در ادامه، این دو نهاد بررسی‌های نهایی را در مورد یارانه و آسیب اساسی انجام می‌دهند و در صورت اثبات وجود این هردو، عوارض جبرانی قطعی بر واردات محصول موردنظر وضع می‌شود. طرف‌های ذینفع حق دارند بعد از گذشت دوره‌های یک‌ساله از وضع عوارض جبرانی، انجام بررسی‌های اداری را خواستار

^۱ مطالب این بخش عمدتاً خلاصه‌ای است از قوانین ناظر بر عوارض جبرانی در ایالات متحده، و دو منبع ذیل:

Catherine DeFilippo, Antidumping and Countervailing Duty Handbook, Fourth Edition, United States international Trade Commission, Washington DC ۲۰۴۳۶, June ۲۰۱۵; Global Affairs Canada, U.S. Trade Remedy Law: The Canadian Experience, II United States Countervailing Duty Law, available at: <http://www.international.gc.ca/trade-agreements-accords-commerciaux/topics-domaines/disp-diff/section-۲.aspx?lang=eng>, Date Modified: ۲۵ Apr. ۲۰۱۳.

گروه بازرگانی تجاری		پژوهش‌کننده بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱۷	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

شوند که در آن میزان این عوارض قابل تغییر است. برای آغاز تحقیقات، لازم است شاکی اثبات کند که به نمایندگی از طرف صنعت مورد نظر عمل کرده است. بدین منظور، او باید نشان دهد شکایتش مورد حمایت تولیدکنندگان یا کارگرانی است که حداقل ۲۵ درصد کل تولید داخلی محصول مشابه و همچنین حداقل ۵۰ درصد کل تولید داخلی محصول مشابه تولید شده توسط آن بخش از صنعت داخلی که در مورد این شکایت نظر موافق یا مخالف داده‌اند، به آن‌ها مربوط می‌شود. در صورتی که شکایت حاوی این اطلاعات نباشد، اداره تجارت بین‌الملل رأساً اقدام به نظرخواهی در صنعت می‌کند تا به این نتیجه برسد که حداقل ۵۰ درصد صنعت محصول مشابه از شکایت حمایت می‌کند. نظرات تولیدکنندگانی که خود واردکننده کالای مورد نظر هستند یا با تولیدکننده خارجی مرتبط هستند، در این محاسبات منظور نخواهد شد. هم اداره و هم کمیسیون تجارت بین‌الملل موظف‌اند در تهیه شکایت به بنگاه‌های کوچک کمک کنند. همچنین وزارت بازرگانی موظف است پیش از صدور اطلاعیه مربوط به آغاز تحقیقات، نمایندگی کشور صادرکننده را در جریان امر قرار دهد و با آن مشورت کند.

اداره تجارت بین‌الملل اطلاعات لازم برای تعیین وجود و میزان یارانه را با ارسال پرسش‌نامه‌ای به تولیدکنندگان، صادرکنندگان و دولت یا دولت‌های مربوط یا درخواست اطلاعات از آن‌ها به دست می‌آورد. پرسش‌نامه‌ها با توجه به پیچیدگی‌های تجارت بسیار دقیق و پیچیده‌اند. اداره تجارت بین‌الملل معمولاً بین ۶۰ تا ۸۵ درصد حجم صادرات کالایی را که ادعای برخورداری آن از یارانه مطرح شده است، در محاسباتش لحاظ می‌کند. در نتیجه، ممکن است تولیدکنندگان یا صادرکنندگان کوچک از این فرآیند کنار گذاشته شوند. اداره تجارت بین‌الملل نمی‌تواند اطلاعاتی را که پاسخ‌دهندگان در مهلت مقرر و در حد توانشان داده‌اند، نادیده بگیرد. کمیسیون تجارت بین‌الملل هم در تحقیقات خود در مورد آسیب جدی پرسش‌نامه‌هایی را برای تولیدکنندگان، واردکنندگان، خریداران و صادرکنندگان داخل کشور ارسال می‌کند. این پرسش‌نامه‌ها معمولاً دوره‌ای را پوشش می‌دهد و اطلاعاتی در مورد شاخص‌های مختلف اقتصادی همچون تولید، به‌کارگیری ظرفیت‌ها، کالاهای ارسالی، صادرات، اشتغال، هزینه‌کردهای سرمایه‌ای و قیمت‌ها را در بر می‌گیرد.

گزارش بازرگانی - تجاری		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱۸	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

چنانچه پرسش شوندگان نخواهند یا نتوانند پرسش‌نامه‌های اداره و کمیسیون تجارت بین‌الملل را بدهند، هر دو نهاد می‌توانند به «واقعیات موجود»^۱ شامل ادعاهای موجود در شکایت و بررسی‌های پیشین اتکا کنند. سر باز زدن پرسش‌شونده از همکاری معمولاً موجب برداشت منفی و تعیین بالاترین نرخ برای عوارض جبرانی می‌شود. البته نهاد تحقیق‌کننده می‌تواند شرایط پرسش‌شونده، از جمله بزرگی بنگاهش، نظام‌های حسابداری و قابلیت نرم‌افزاری و رایانه‌ای، نحوه رفتار او در تحقیقات پیشین را مد نظر قرار دهد. به موجب موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی، در مواردی که از واقعیات موجود استفاده می‌شود، نهاد تحقیق‌کننده باید این اطلاعات را در صورت امکان با استفاده از منابع مستقل تأیید کند.

از مناقشه‌برانگیزترین موضوعات در جریان تحقیقات، قرار گرفتن یا نگرفتن یک محصول خاص در قلمرو تحقیقات مربوط به عوارض جبرانی است. کلید حل مسئله در این است که آیا محصول موردنظر محصول مشابه محسوب می‌شود یا خیر. به موجب قانون تعرفه ایالات متحده، محصول مشابه محصولی است که مشابه محصول مورد تحقیق است، یا در صورت فقدان چنین محصولی، از نظر ویژگی‌ها و مصارف بیشترین شباهت را به آن دارد. اداره تجارت بین‌الملل معمولاً برای تعیین محصول مشابه مجموعه‌ای از معیارها شامل ویژگی‌های کلی فیزیکی، انتظارات خریداران نهایی، کانال‌های تجارت که محصول موردنظر از طریق آن به فروش می‌رسد، طریقه فروش و به نمایش گذاشته شدن محصول، و مصرف نهایی کالای تجاری را در نظر می‌گیرد. در عین حال، هرچند کمیسیون تجارت بین‌الملل هم همان معیارها را در بررسی خود در نظر می‌گیرد، الزامی به تبعیت از نتیجه‌گیری‌های اداره تجارت بین‌الملل ندارد. واقعیت این است که کمیسیون تعریف موسع‌تری از مفهوم محصول مشابه دارد. معیارهای مورد توجه کمیسیون در مورد محصول مشابه برای تعیین آسیب عبارت‌اند از ظاهر فیزیکی، مصرف‌کنندگان نهایی، ذهنیت مصرف‌کنندگان، تأسیسات تولیدی مشترک، فرآیندهای تولید و کارفرمایان، کانال‌های تجارت، قابلیت جایگزین شدن محصول، و در صورت اقتضا، قیمت محصول.

اداره تجارت بین‌الملل برای تعیین مقدماتی وجود یارانه از اطلاعات موجود در همان زمان استفاده می‌کند. در صورت حصول به چنین نتیجه‌ای، اداره تجارت بین‌الملل دستور تعلیق ترخیص کالاهای مورد شکایت از گمرک مگر در صورت سپرده شدن تأمین‌ی معادل یارانه تخمینی را صادر می‌کند. همه

^۱ Avialable Facts.

گروه بازرگانی ناز		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۱۹	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

ذینفعان می‌توانند در مورد یافته‌های اداره تجارت بین‌الملل در این مرحله نظر دهند و حتی در صورت درخواست آن‌ها، جلسه‌ای غیررسمی برای بحث در این خصوص تشکیل خواهد شد. در نتیجه‌گیری نهایی، به تمام این نظرات اشاره می‌شود. در ادامه، کمیسیون تجارت بین‌الملل نیز تحقیقات نهایی خود را در مورد خسارت آغاز می‌کند.

نتیجه تحقیقات نهایی، باید مستدل و مستند به یافته‌های واقعی و حقوقی مؤثر بر نتیجه‌گیری باشد. در صورت مثبت بودن نتیجه تحقیقات اداره و کمیسیون حقوق بین‌الملل، وزارت بازرگانی به گمرک ایالات متحده دستور می‌دهد سپرده‌ای معادل نرخ‌های تعیین‌شده در نتیجه‌گیری نهایی را برای محموله‌های بعدی محصول مورد نظر دریافت کند.

۲-۲-۱- محاسبه نرخ عوارض جبرانی

محاسبه میزان و ارزش یارانه متضمن روش‌های پیچیده حسابداری است که توضیح آن در این گزارش کوتاه ممکن نیست، اما به طور خلاصه می‌توان گفت هنگامی که وزارت بازرگانی به این نتیجه برسد که یارانه‌ای قابل تعقیب است، فرمول‌های پیچیده‌ای برای محاسبه نحوه تخصیص یارانه مورد نظر در طول فرآیند تولید محصول مشابه به کار گرفته می‌شود. به طور کلی، یارانه سرانه محصولات از تقسیم کل یارانه بر تعداد محصولات تولیدشده (در مورد یارانه‌های داخلی) یا تعداد محصولات صادرشده (در مورد یارانه‌های صادراتی) به دست می‌آید. برای نمونه در پرونده «الوارنرم ۳»^۱، وزارت بازرگانی یک فرمول کلی را در مورد همه استان‌های تولیدکننده الوار نرم در کانادا اعمال کرد. صورت کسر مورد نظر در هر یک از استان‌ها عبارت بود از منفعت محاسبه‌شده برای هر متر مکعب الوار (یعنی تفاوت میان نرخ‌های اعمال‌شده و نرخ پایه) ضرب در مقدار محصول اولیه تنه درخت ارسالی به کارخانه تولید الوار. مخرج کسر مذکور هم عبارت بود از ارزش محموله‌های الوار به علاوه ارزش محصولات جانبی الوار همچون خرده چوب و خاک‌اره. در حالی که منافع یا آثار یارانه ممکن است فراتر از میزان یارانه باشد. بر این اساس، ایالات متحده در مذاکرات بین‌المللی بر مقابله با کل منافع یا آثار یارانه تأکید می‌ورزد. این موضوع به ویژه در مورد یارانه‌های تحقیق و توسعه صدق می‌کند. در واقع، صرف نظر از این که برنامه یارانه‌ای موضوع تحقیقات عوارض جبرانی اقدامی از نوع تحقیق و توسعه باشد یا خیر،

^۱ Softwood Lumber III.

گروه بازرگانی نوری		پژوهشکده بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۰	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

ایالات متحده در تصمیمات خود در مورد عوارض جبرانی عملاً به دنبال جبران کامل میزان خالص یارانه بوده است. روش‌های محاسبه یارانه در وزارت بازرگانی ایالات متحده بر اساس نوع یارانه متفاوت است و در این گزارش با توجه به موضوع دعوی مورد بحث، تمرکز ما بر نحوه محاسبه یارانه‌ای خواهد بود که از طریق عرضه کالا یا خدمات توسط دولت اعطا می‌شود.

عرضه کالا یا خدمات توسط دولت به یک صنعت چنانچه با نرخ ترجیح‌آمیز نسبت به صنایع دیگر صورت گیرد، اعطای یارانه محسوب خواهد شد. وزارت بازرگانی ایالات متحده در پرونده «الوارنرم^۱» عرضه کالا و خدمات با نرخ ترجیح‌آمیز توسط دولت را این گونه تعریف کرد: "رفتار مطلوب‌تر با برخی در مقایسه با دیگران در یک قلمرو صلاحیتی؛ و این بدین معنا نیست که چنین رفتاری خلاف ملاحظات تجاری است". البته به نظر می‌رسد که وزارت بازرگانی ایالات متحده در این تفسیر خود تجدیدنظر کرده است. در مواردی که کالا یا خدمات عرضه شده محدود است، وزارت بازرگانی قیمت‌های پایه متفاوتی را به کار گرفته است. به عنوان نمونه، در قضیه واردات کربن سیاه از مکزیک یا قضیه کاب^۱، وزارت بازرگانی اعلام کرد که با توجه به محدود بودن تعداد استفاده‌کنندگان از کربن سیاه، روش استاندارد خود برای ارزیابی ترجیح‌آمیز بودن قیمت‌ها را مناسب نمی‌بیند. در روش استاندارد، وزارت بازرگانی به دنبال آن است که ببیند آیا دولت (یا عرضه‌کنندگان تحت هدایت دولت) کالا یا خدماتی را با قیمتی کمتر از سایرین به تولیدکننده (یا تولیدکنندگان) یک محصول عرضه می‌کند یا خیر. نتیجه عملی این روش شناسایی اعمال تبعیض قیمتی در اقتصاد داخلی توسط دولت خارجی است. البته نحوه انتخاب قیمت مرجع مناسب برای اندازه‌گیری میزان ترجیح همواره محل مناقشه بوده است، به ویژه در مواردی که سیاست‌های قیمت‌گذاری دوسطحی در تحقیقات اعمال شود یا در مواردی که محصول موردنظر توسط تعداد محدودی استفاده می‌شود. در پرونده کاب^۱، وزارت بازرگانی چهار معیار متفاوت را برای اندازه‌گیری میزان ترجیح در مواردی پیشنهاد کرد که تولیدکنندگان مشمول تحقیقات تنها استفاده‌کنندگان از محصول موردنظر در قلمرو سرزمینی دولت خارجی‌اند. وزارت بازرگانی بعد از این قضیه، معیار پنجمی را نیز به این مجموعه افزود. این معیارها به ترتیب به کارگیری عبارت‌اند از تفاوت موجود میان قیمت اخذشده توسط دولت برای کالا و:

^۱ Carbon Black from Mexico (the Cabot case).

گزارش بازرگانی تجاری		پژوهش‌های تجاری بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۱	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

۱- قیمت اخذشده توسط دولت برای همان کالا از همان استفاده‌کننده یا استفاده‌کنندگان دیگر در همان قلمرو سرزمینی؛

۲- قیمت اخذشده توسط دولت برای کالای شبیه همان کالا، با اعمال تعدیلات لازم به علت کیفیت‌های متفاوت؛

۳- قیمت اخذشده توسط بخش خصوصی در همان قلمرو سرزمینی؛

۴- هزینه عرضه کالا توسط دولت (البته هزینه در مورد منابع طبیعی معیار مناسبی نیست)؛ و

۵- قیمت پرداخت‌شده برای کالای همسان در قلمرو سرزمینی دیگر.

طبق اعلام وزارت بازرگانی ایالات متحده ترتیب به‌کارگیری این معیارها نشان‌گر این اعتقاد است که مقایسه قیمت‌ها در قلمرو صلاحیتی کشور دیگر مناسب‌ترین روش برای اندازه‌گیری میزان ترجیح است. اما این معیارها به علل مختلف به چالش کشیده شده‌اند. برای نمونه، گفته شده است که در نظر گرفتن قیمت‌های خارجی نامناسب‌ترین روش است، زیرا صرف نظر از این که کدام قیمت خارجی مبنای محاسبه اثر آن بر بازار داخلی قرار می‌گیرد، در هر حال نمی‌تواند میزان ترجیح را اندازه بگیرد.

۲-۲-۲- تجزیه و تحلیل آسیب توسط کمیسیون تجارت بین‌الملل

همان‌طور که پیش‌تر گفتیم، نقش کمیسیون تجارت بین‌الملل در تحقیقات مربوط به عوارض جبرانی عبارت است از تعیین این که آیا در اثر ورود محصولات یارانه‌ای، صنعت داخلی تولیدکننده محصول مشابه در آمریکا به طور اساسی آسیب دیده یا مورد تهدید چنین آسیبی قرار گرفته است، یا آن که ایجاد صنعتی در آمریکا به طور اساسی به تأخیر افتاده است یا خیر. تصمیم‌گیری کمیسیون در مورد آسیب متضمن بررسی‌ای دو مرحله‌ای است: اول، بررسی در مورد وجود یا فقدان آسیب اساسی؛ و دوم، بررسی در مورد این که آیا ورود کالاهای یارانه‌ای علت این آسیب اساسی است یا خیر.

کمیسیون تجارت بین‌الملل برای تشخیص وجود آسیب اساسی باید به موارد زیر توجه کند:

۱- حجم واردات، و به طور خاص این که آیا حجم واردات قابل ملاحظه است یا خیر؛

گروه بازرگانی تجاری		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۲	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

۲- تأثیرات واردات بر قیمت کالاهای مشابه در ایالات متحده، از جمله مدارک مربوط به فروش با قیمت پایین یا کاهش قیمت‌ها به طوری قابل انتساب به واردات باشد؛ و

۳- آثار واردات بر امکانات تولیدکنندگان داخلی محصولات مشابه، از جمله شامل کاهش بالفعل و بالقوه در فروش محصول، سهم بازار، سود، بهره‌وری، بازگشت سرمایه و بهره‌برداری از سرمایه؛ عوامل مؤثر بر قیمت‌های داخلی؛ آثار بالفعل و بالقوه منفی بر جریان پول، صورت موجودی، اشتغال، دستمزدها، رشد یا توانایی جذب سرمایه؛ آثار بالفعل و بالقوه منفی بر فعالیت‌های توسعه‌ای و تولیدی صنعت داخلی به منظور تولید نسخه‌های پیشرفته‌تر محصول مشابه داخلی؛ و بزرگی حاشیه یارانه.

البته این بررسی‌ها به این موارد محدود نمی‌شود و در پرونده‌های پیشین، شاخص‌های اقتصادی دیگری هم مورد توجه کمیسیون قرار گرفته است.

برای تشخیص وجود تهدید آسیب اساسی، کمیسیون باید بر مبنای مدارک موجود تعیین کند که آیا تهدید ورود آسیب اساسی واقعی است یا خیر، و این که آیا لطمه واقعی قریب‌الوقوع است یا خیر. از جمله عوامل مرتبط اقتصادی مورد توجه کمیسیون در این بررسی عبارت است از:

۱- اطلاعات ارائه‌شده توسط وزارت بازرگانی در مورد ماهیت یارانه‌های موضوع تحقیقات؛

۲- هرگونه افزایش عملی یا قریب‌الوقوع در ظرفیت تولید محصول موضوع تحقیقات که احتمالاً می‌تواند نتیجه افزایش واردات به ایالات متحده باشد؛

۳- هرگونه افزایش قابل ملاحظه حجم یا ضریب نفوذ واردات محصول موضوع تحقیقات، که نشانگر احتمال افزایش اساسی واردات است؛

۴- این که آیا واردات احتمالاً می‌تواند بر قیمت‌ها در ایالات متحده اثر فزاینده یا کاهنده داشته باشد، و احتمالاً موجب افزایش تقاضا برای واردات بیشتر می‌شود؛

۵- موجودی کالای موضوع تحقیقات؛

۶- قابلیت تبدیل تأسیسات تولید چنانچه تأسیسات خارجی تولیدکننده کالای غیر موضوع تحقیقات را بتوان برای تولید کالای موضوع تحقیقات استفاده کرد؛

گروه بازرگانی تجاری		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۳	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

۷- احتمال افزایش واردات، به علت تبدیل تولید محصولات کشاورزی خام یا فرآوری شده موضوع تحقیقات؛

۸- آثار بالفعل و بالقوه منفی بر تلاش‌های کنونی صنعت در ایالات متحده برای تولید نسخه‌ای دیگر یا پیشرفته‌تر از محصول موضوع تحقیقات؛ و

۹- هرگونه روند قابل اثبات دیگر که نشانگر این احتمال باشد که کالای موضوع تحقیقات موجب آسیب اساسی خواهد شد.

در مورد اثبات رابطه علی میان آسیب و یارانه، باید توجه داشت که هرچند واردات کالای یارانه‌ای باید علت مهم آسیب باشد، ضرورتاً لازم نیست تنها علت آن، یا حتی قابل ملاحظه‌تر از دیگر علل آسیب باشد.

در جریان تحقیقات مقدماتی، کمیسیون باید بر اساس اطلاعات موجود در همان زمان تعیین کند آیا «دلیل معقولی» وجود دارد که نشان دهد صنعت داخلی به علت ورود کالای یارانه‌ای، به طور اساسی آسیب دیده است یا مورد تهدید ورود چنین آسیبی قرار دارد یا خیر. تشخیص منفی در این مرحله موجب توقف تحقیقات می‌شود؛ اما واقعیت این است که چنین تشخیصی نسبتاً کم است. کمیسیون تجارت بین‌الملل معمولاً تمایل دارد شکایت‌ها کل فرآیند تحقیقات را طی کنند، مگر آن که شکایتی واقعاً بی‌پایه باشد. البته، این شاکی است که بار اثبات مدعای خود را در مورد مسئله آسیب به عهده دارد.

در مرحله تحقیقات نهایی، معیارهای بالاتری برای اثبات وجود آسیب در نظر گرفته می‌شود. کمیسیون در این مرحله باید تعیین کند که آیا صنعتی در ایالات متحده دقیقاً «به علت» ورود کالای موضوع تحقیقات آسیب اساسی دیده یا مورد تهدید چنین آسیبی قرار گرفته است یا خیر. در این مرحله، جلسه‌ای برای استماع نظرات ذینفعان مختلف تشکیل می‌شود. ذینفعان حق دارند در مورد یافته‌های مرحله مقدماتی نظر دهند. البته ماهیت این جلسه رسیدگی تحقیقاتی است، نه قضایی، و در آن هیچ فرصتی برای تقابل نظرات ذینفعان وجود ندارد.

گروه بازرگانی ن.ا.ر.ب.		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۴	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

کمیسیون تجارت بین‌الملل همچنین مسئول شناسایی صنعت داخلی تولیدکننده محصول مشابه واردات یارانه‌ای است. به موجب قانون تعرفه ایالات متحده، صنعت داخلی مورد نظر «کل صنعتی است که تولیدکننده محصول مشابه، یا آن دسته از تولیدکنندگان محصول مشابه است که مجموع تولید آنان بخش مهمی از تولید داخلی آن محصول را تشکیل می‌دهد». تولیدکنندگان آمریکایی محصول مشابه که با صادرکنندگان یا واردکنندگان آن محصول مرتبط‌اند، یا خود واردکننده کالاهایی هستند که ادعای برخورداری آن‌ها از یارانه مطرح شده است، را می‌توان «در اوضاع و احوال مقتضی» از بررسی صنعت داخلی کنار گذاشت. طرف‌ها در صورتی مرتبط شناخته خواهند شد که یکی از آن‌ها بر دیگری کنترل مستقیم یا غیرمستقیم داشته باشد. آنچه کمیسیون در مورد طرف‌های مرتبط مدنظر دارد عبارت است از این که آیا ارتباط تولیدکنندگان با صادرکنندگان یا واردکنندگان کالاهای موضوع تحقیقات، در مقایسه با دیگر تولیدکنندگان، موقعیت غیرعادی یا محافظت‌شده‌ای در بازار به آن‌ها می‌دهد یا خیر.

با تصویب قانون موافقت‌نامه‌های دور اوروگوئه در سال ۱۹۹۴،^۱ مفهوم «تولید محدودشده» وارد متدولوژی تعیین آسیب اساسی در تحقیقات مربوط به عوارض جبرانی و ضد قیمت‌شکنی ایالات متحده شد. این مفهوم مبتنی بر این واقعیت است که برخی محصولات موضوع تحقیقات مربوط به اقدامات متقابل تجاری ممکن است هم به عنوان محصول نهایی (یعنی در بازار کالای نهایی) به فروش رسند و هم برای استفاده در فرآیندهای تولید بعدی استفاده شوند. برای مثال، در صنعت فولاد تخت، کویل‌های نورد گرم را می‌توان یا به عنوان محصول نهایی فروخت، یا آن‌ها که در فرآیندی دیگر به فولاد نورد سرد یا فولاد ضدزنگ تبدیل کرد. در مورد این نوع محصولات، این پرسش مطرح می‌شود که آسیب را باید بر مبنای کل تولید محسوب مورد نظر ارزیابی کرد یا تنها بر مبنای بخش فروخته شده در «بازار کالای نهایی». از آنجا که در مورد اخیر تنها تولید محدودشده در محاسبه منظور می‌شود، در مورد اول که کل تولید محاسبه می‌شود، واردات قیمت‌شکنی شده یا برخوردار از یارانه سهم کمتری در مصرف خواهد داشت. در نتیجه، در صورت منظور کردن تولید محدودشده، اثبات ورود آسیب به علت ورود کالای قیمت‌شکنی شده یا یارانه‌ای برای صنعت داخلی دشوارتر خواهد بود. قانون موافقت‌نامه‌های دور اوروگوئه معیارهایی را برای تعیین وجود و رفتار با تولید محدودشده مقرر داشته است. بر این اساس،

^۱ The Uruguay Round Agreements Act of ۱۹۹۴.

گروه بازرگانی ن.ا.ر.بی		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۵	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

کمیسیون تجارت بین‌الملل معمولاً برای تعیین این که آیا آسیب اساسی نتیجه واردات کالا با استفاده از روش‌های تجارت غیرمنصفانه (یعنی قیمت‌شکنی یا اعطای یارانه) است یا خیر، شرایط تولیدکنندگان داخلی محصول مشابه را به عنوان یک کل در نظر خواهد گرفت. در این راستا، کمیسیون تأثیری که واردات قیمت‌شکنی شده یا یارانه‌ای بر کل تولید محصول مشابه داشته است را در نظر خواهد گرفت. با این حال در صورت وجود شرایطی خاص، کمیسیون برای تعیین آسیب، عمدتاً بر بازار کالای نهایی تمرکز خواهد کرد.

در مواردی ممکن است کل صنعت داخلی تولیدکننده محصولات مشابه آسیبی ندیده باشند، لیکن بخشی از این صنعت در بازارهای خاص یا منطقه‌ای در خاک ایالات متحده آسیب دیده باشند. در این صورت، ذینفعان می‌توانند درخواست کنند بررسی‌ها در سطح منطقه‌ای انجام شود. البته کمیسیون اختیار دارد این تقاضا را رد کند. ذینفعان برای اثبات وجود بازار منطقه‌ای، باید نشان دهند که:

- تولیدکنندگان بازار منطقه‌ای موردنظر تمامی، یا تقریباً تمامی تولیدات خود را در آن بازار می‌فروشند؛

و

- تولیدکنندگان خارج از منطقه موردنظر، بخش قابل ملاحظه‌ای از تقاضای آن بازار منطقه‌ای را تأمین نمی‌کنند.

در صورتی که کمیسیون به این نتیجه برسد که بازار منطقه‌ای وجود دارد، برای تعیین آسیب اساسی دیدن صنعت داخلی، باید چندین معیار اضافی را احراز کند. برای این امر، باید ثابت شود:

- واردات کالای یارانه‌ای در بازار منطقه‌ای موردنظر تمرکز یافته است؛ و

- ورود کالاهای یارانه‌ای علت آسیب اساسی دیدن تمامی یا تقریباً تمامی تولید در بازار منطقه‌ای موردنظر است.

در صورتی که ورود محصولات مشابه از دو کشور یا بیشتر با هم و با محصول مشابه داخلی در رقابت باشند، کمیسیون تجارت بین‌الملل حجم و تأثیر واردات از همه کشورهای صادرکننده را به طور تجمیعی ارزیابی خواهد کرد. البته در این اقدام، تنها واردات مربوط به شکایات هم‌زمانی که اداره تجارت

گروه بازرگانی ن.ر.ب.ی		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۶	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

بین‌الملل هم در تحقیقات مقدماتی خود وجود یارانه را در آن‌ها تأیید کرده است، به طور تجمیعی ارزیابی خواهد شد. در چنین مواردی، کمیسیون برای تعیین وجود آسیب، در صورتی اقدام به تجمیع واردات خواهد کرد که اولاً حاشیه عوارض جبرانی برای هر یک از کشورها بیشتر از آستانه حداقلی^۱ باشد؛ ثانیاً حجم واردات از هر یک از کشورها قابل اغماض نباشد؛ و ثالثاً تمامی واردات مورد نظر در بازار ایالات متحده با هم و با محصول مشابه داخلی رقابت داشته باشند.

۲-۳- جریان رسیدگی به پرونده در هیأت حل اختلاف و در رکن استیناف

رکن حل و فصل اختلافات در جلسه مورخ ۳۱ اوت ۲۰۱۲ خود، با تشکیل هیأت حل اختلاف موافقت کرد. استرالیا، کانادا، چین، اتحادیه اروپا، عربستان سعودی و ترکیه حق خود را برای ورود به پرونده به عنوان ثالث محفوظ داشتند. در ۷ فوریه ۲۰۱۳، هند از مدیرکل سازمان خواست اعضای هیأت حل اختلاف را تعیین کند. در ۱۸ فوریه ۲۰۱۳، مدیرکل اعضای هیأت را تعیین کرد. در ۸ ژوئیه ۲۰۱۳، رییس هیأت به رکن حل و فصل اختلافات اطلاع داد که انتظار دارد هیأت گزارش نهایی خود را طبق جدول زمانی متخذ پس از مشورت با طرف‌ها، تا آوریل ۲۰۱۴ صادر کند. در ۱۴ ژوئیه ۲۰۱۴، گزارش هیأت در میان اعضا توزیع شد.

۲-۴- یافته‌های کلیدی هیأت حل اختلاف^۲

این اختلاف به اعمال عوارض جبرانی در خصوص واردات برخی محصولات فولاد نورد گرم شده از هند توسط ایالات متحده مربوط می‌شد. هندوستان از برخی مقررات قانون تعرفه ایالات متحده مصوب ۱۹۳۰ و مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده شکایت داشت. هند همچنین به برخی اقدامات مرتبط با اجرای دو مجموعه قانون فوق در خصوص تحقیقات اولیه برای اتخاذ اقدامات جبرانی و بررسی‌های بعد از اتخاذ اقدامات جبرانی اعتراض داشت. ادعاهای هند به مقررات مختلف شکلی و

^۱ De minimis.

^۲ مطالب این بخش خلاصه‌ای است از گزارش هیأت حل اختلاف و متمم آن در این پرونده:

WTO Panel Report, WT/DS۴۳۶/R, United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India, available at www.wto.org; WTO Panel Report addendum, WT/DS۴۳۶/R/Add.۱, United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India, available at www.wto.org.

گروه بازرگانی بازرگانی		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۷	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

ماهوی موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی، و در نتیجه، ماده ۶ گات ۱۹۹۴ و بند ۴ ماده ۱۶ موافقت‌نامه سازمان جهانی تجارت مربوط می‌شد.

هیأت حل اختلاف در پاسخ به اعتراض مقدماتی ایالات متحده در مورد قلمرو رسیدگی هیأت در این پرونده، اعلام کرد که رسیدگی به ادعاهای هند دایر بر نقض بندهای ۱، ۲ و ۹ ماده ۱۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی توسط ایالات متحده، به علت آغاز تحقیقات مربوط به اقدامات جبرانی علی‌رغم نبود مدارک کافی دال بر درخواست مکتوب بنگاه‌های داخلی (برای آغاز تحقیقات)، خارج از شرح وظایف هیأت است. در عین حال، هیأت حل اختلاف سایر اعتراضات مقدماتی ایالات متحده به دعوی هند را رد کرد.

هیأت در مورد آن بخش از دعوی هند که در محدوده شرح وظایف و اختیاراتش قرار می‌گرفت، اعلام کرد ایالات متحده:

الف) در ارتباط با فروش سنگ آهن با درجه خلوص بالا توسط شرکت NMDC،

اول، به علت عدم توجه به تمامی عوامل ضروری برای تعیین "خاص بودن" شرکت NMDC به عنوان دریافت‌کننده یارانه، شق ج بند ۱ ماده ۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را نقض کرده است؛ و دوم، به علت عدم توجه به اطلاعات مربوط به قیمت‌های داخلی به عنوان اولین معیارهای تشخیص تفاوت قیمت‌ها، بند د ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را نقض کرده است.

ب) در ارتباط با برنامه معدن‌کاری محدودشده سنگ‌آهن و برنامه معدن‌کاری محدودشده زغال‌سنگ،

اول، به علت عدم تعیین وجود برنامه معدن‌کاری محدودشده سنگ‌آهن بر مبنای اطلاعاتی دقیق، بند ۵ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را نقض کرده است؛

دوم، به علت عدم بهره‌گیری از مدارک کافی برای تعیین این که دولت هند در چهارچوب برنامه معدن‌کاری محدودشده زغال‌سنگ و قانون ملی‌سازی معدن‌کاری زغال‌سنگ، به شرکت تاتا (Tata) کمک مالی‌ای در قالب قرارداد اجاره معدن زغال‌سنگ داده است، مورد سوم از جزء ۱ شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را نقض کرده است؛ و

گروه بازرگانی ن.ا.ا.ا.		پژوهشگاه توسعه بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۸	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

سوم، به علت رد برخی اطلاعات مربوط به قیمت‌های داخلی توسط وزارت بازرگانی ایالات متحده در جریان ارزیابی منفعت منتقل شده به شرکت Tata با گرفتن حق معدن‌کاری سنگ آهن، بند د ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را نقض کرده است.

پ) شق چ از بند ۷ ماده ۱۶۷۷ قانون تعرفه ایالات متحده، هم "به خودی خود" و هم "با توجه به نحوه اجرا" در این قضیه، یعنی با "تجمیع" آثار واردات کالاهایی که مشمول تحقیقات برای اعمال عوارض جبرانی هستند و آثار واردات کالاهایی که مشمول تحقیقات هم‌زمان برای اعمال عوارض جبرانی نیستند، بند ۳ ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را نقض کرده است.

ت) شق چ از بند ۷ ماده ۱۶۷۷ قانون تعرفه ایالات متحده، هم "به خودی خود" و هم "با توجه به نحوه اجرا" در این قضیه، با ارزیابی لطمه‌ها "از جمله" بر اساس حجم و آثار واردات کالاهای غیریارانه‌ای قیمت‌شکنی شده، بندهای ۱، ۲، ۴ و ۵ ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را نقض کرده است.

ث) با به‌کارگیری "واقعیات موجود" فاقد هرگونه مبنای حقیقی برای تشخیص‌های ذیل، بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را نقض کرده است:

اول، شرکت JSW (کارخانه فولاد جیندال) در دوره زمانی تحت پوشش بررسی‌های دولت ایالات متحده در سال ۲۰۰۶، از شرکت NMDC سنگ آهن رایگان دریافت کرده است؛

دوم، شرکت VMPL (شرکت خصوصی ویجایاناکار) از برنامه‌های یارانه‌ای KIP (سیاست صنعتی و بسته مشوق‌ها و امتیازات دولت ایالتی کارناتاکا (Karnataka)) در سال‌های ۱۹۹۳، ۱۹۹۶، ۲۰۰۱ و ۲۰۰۶ بهره‌مند شده است؛

سوم، شرکت Tata در دوره زمانی تحت پوشش بررسی‌های دولت ایالات متحده در سال ۲۰۰۶ از برنامه‌های یارانه‌ای JSIP (سیاست صنعتی ایالت جارکهند (Jharkhand)) (۲۰۰۱ در خصوص ۱) مشوق‌های سرمایه‌گذاری؛ (۲) جبران هزینه‌های مربوط به مطالعات امکان‌سنجی و گزارش پروژه؛ (۳) مشوق‌های مربوط به اخذ گواهی کیفیت؛ و (۴) مشوق‌های استخدام نیروی کار بهره‌مند شده است؛

گزارش بازرگانی تجاری		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۲۹	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

چهارم، شرکت Tata در دوره زمانی تحت پوشش بررسی‌های دولت ایالات متحده در سال ۲۰۰۸ از برنامه‌های یارانه‌ای ذیل بهره‌مند شده است: (۱) شش برنامه تحت مدیریت دولت ایالتی گوجارات (Gujarat)؛ (۲) هشت برنامه تحت مدیریت دولت ایالتی ماهاراشترا (Maharashtra)؛ (۳) ده برنامه تحت مدیریت دولت ایالتی آندراپرادش (Andhra Pradesh)؛ (۴) نه برنامه تحت مدیریت دولت ایالتی چاتیسگار (Chhattisgarh)؛ و (۵) بیست و دو برنامه تحت مدیریت دولت ایالتی کارناتاکا؛

پنجم، شرکت Tata در دوره زمانی تحت پوشش بررسی‌های دولت ایالات متحده در سال ۲۰۰۸ از طریق خرید سنگ آهن با درجه خلوص بالا از NMDC یارانه گرفته است؛

ششم، شرکت Tata در دوره زمانی تحت پوشش بررسی‌های دولت ایالات متحده در سال ۲۰۰۸ از برنامه‌های یارانه‌ای کمک به توسعه بازار (Market Development Assistance-MDA) و ابتکار دسترسی به بازار (Market Access Initiative-MAI) بهره‌مند شده است؛ و

هفتم، شرکت Tata در دوره زمانی تحت پوشش بررسی‌های دولت ایالات متحده در سال ۲۰۰۸ از شش برنامه فرعی موضوع قانون منطقه ویژه اقتصادی (Special Economic Zone (SEZ) Act) بهره‌مند شده است.

ج) با تصور در اطلاع‌دهی مناسب توسط وزارت بازرگانی ایالات متحده در خصوص بررسی برخی داده‌های داخلی در جریان ارزیابی منافع حاصل از فروش سنگ آهن برای شرکت NMDC، بند ۵ ماده ۲۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را نقض کرده است.

هیأت رسیدگی به اختلاف، بر اساس اصل صرفه‌جویی قضایی^۱، از رسیدگی به چند ادعای دیگر هند خودداری کرد.

^۱ صرفه‌جویی قضایی، اقدامی است در جهت مدیریت مؤثر دعوی به منظور کمینه کردن تکرار اقدامات دادگاه یا هر مرجع رسیدگی حقوقی دیگر. در یکی از وجوه اعمال صرفه‌جویی قضایی، دادگاه از تصمیم‌گیری در مورد یک یا برخی از ادعاهای مطروح در پرونده خودداری می‌کند، به این علت که در مورد سایر ادعاها تصمیم‌گیری کرده است و این تصمیم همان اثر حقوقی را ایجاد کرده است که تصمیم در مورد ادعاهای کنارگذاشته شده می‌توانست داشته باشد، و در نتیجه رضایت طرف یا طرف‌هایی که این ادعاها را مطرح کرده‌اند نیز با همین تصمیم جلب شده است.

گروه بازرگانی تجاری		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۰	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

در هشتم اوت ۲۰۱۴، هندوستان تصمیم خود مبنی بر تجدیدنظرخواهی از برخی مسائل قانونی (و نه مسائل واقعی)^۱ و تفاسیر حقوقی مطروح در گزارش هیأت حل اختلاف را به رکن حل و فصل اختلافات اطلاع داد. ایالات متحده نیز در ۱۳ اوت ۲۰۱۴ درخواست تجدیدنظر خود را ثبت کرد. رییس رکن استیناف در ۶ اکتبر ۲۰۱۴ به رکن حل و فصل اختلافات اعلام کرد که گزارش رکن استیناف در این پرونده پیش از ۸ دسامبر ۲۰۱۴ صادر خواهد شد. رکن استیناف در ۸ دسامبر ۲۰۱۴ گزارش خود را میان اعضا توزیع کرد.

۲-۵- خلاصه یافته‌های رکن استیناف

۲-۵-۱- نهاد عمومی

هند از یافته‌های هیأت حل اختلاف در مورد شناسایی NMDC به عنوان یک نهاد عمومی توسط وزارت بازرگانی ایالات متحده در چهارچوب جزء اول شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی تجدیدنظر خواست. ایالات متحده در مقابل معتقد بود که تفسیر هیأت حل اختلاف از جزء اول شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی مطابق گزارش رکن استیناف در پرونده ایالات متحده - عوارض ضدقیمت‌شکنی و جبرانی (شاکی: چین) است. ایالات متحده اما خواهان آن بود که رکن استیناف به روشنی اعلام کند "بنگاهی که تحت کنترل دولت است، به طوری که دولت می‌تواند از منابع آن مانند منابع خود استفاده کند" نیز یک نهاد دولتی است. رکن استیناف بر اساس یافته‌های خود در پرونده‌های پیشین اعلام کرد که نهاد دولتی "نهاد یا بنگاهی است که اختیارات دولتی دارد، اعمال می‌کند، یا دریافت کرده است"، و در ادامه توضیح داد این که آیا رفتار یک بنگاه رفتار نهاد دولتی خواهد بود یا خیر، بر اساس واقعیات ماهوی موجود در هر قضیه و با توجه مقتضی به ویژگی‌ها و کارکردهای اصلی بنگاه موردنظر، رابطه آن با دولت، و محیط حقوقی و اقتصادی حاکم در کشوری که بنگاه مورد بررسی در آن فعالیت می‌کند، تعیین خواهد شد. رکن استیناف به این نتیجه رسید که هیأت حل اختلاف در اعمال جزء اول شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات

^۱ در رسیدگی‌های قضایی، مسائل حقوقی (issues or questions of law) مسائلی‌اند که مرجع رسیدگی باید با استفاده از اصول و قواعد و مقررات حقوقی و از طریق تفسیر حقوقی بدان‌ها پاسخ گوید. این مسائل معمولاً در مقابل مسائل واقعی (issues or questions of fact) قرار می‌گیرند که پاسخ به آن‌ها با استناد به واقعیات و مدارک موجود در پرونده و برداشت‌های دادگاه از آن‌ها روشن می‌شود. معمولاً در رسیدگی‌های تجدیدنظر و استیناف، مرجع رسیدگی تنها به بررسی مسائل حقوقی می‌پردازد.

گروه بازرگانی تجاری		پژوهشکده بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۱	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

جبرانی در خصوص نحوه تعیین نهاد عمومی توسط وزارت بازرگانی ایالات متحده در بررسی‌های موضوع این پرونده و در نتیجه مؤثر دانستن توانایی دولت هند در کنترل NMDC در شناسایی این بنگاه به عنوان نهادی دولتی، دچار اشتباه شده است. رکن استیناف در ادامه یافته‌های هیأت حل اختلاف را رد کرد و با تکمیل تحلیل حقوقی خود اعلام کرد که شناسایی NMDC به عنوان نهادی دولتی توسط وزارت بازرگانی ایالات متحده ناقض جزء اول شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

۲-۵-۲- کمک مالی

هند از یافته‌های هیأت حل اختلاف در مورد این که آیا موارد اعطای حق معدن‌کاری محدود شده و وام‌های صندوق توسعه فولاد (Steel Development Fund-SDF) متضمن کمک مالی در چهارچوب مفهوم مورد نظر جزء اول شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی می‌باشد یا خیر، درخواست تجدیدنظر کرده بود. رکن استیناف با تأیید درستی اقدام هیأت حل اختلاف در شناسایی وجود رابطه‌ای نزدیک میان اعطای حق معدن‌کاری سنگ آهن و زغال‌سنگ توسط دولت هند و بهره‌برداری یا استفاده نهایی ذینفع مورد نظر از محصولات استخراج شده، یافته هیأت حل اختلاف را در خصوص مورد سوم جزء اول شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی ابرام کرد. در خصوص وام‌های صندوق توسعه فولاد، رکن استیناف به این نتیجه رسید که هیأت حل اختلاف به درستی اعلام کرده است نقش هیأت مدیره صندوق توسعه فولاد در اتخاذ تصمیمات کلیدی در مورد اعطا و شرایط وام‌های صندوق موجب می‌شود وام‌های صندوق متضمن انتقال مستقیم وجه باشد، و در نتیجه یافته هیأت حل اختلاف را در خصوص مورد اول جزء اول شق الف بند ۱ ماده ۱ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی نیز ابرام کرد.

۲-۵-۳- منفعت

هند از یافته‌های هیأت حل اختلاف در خصوص موارد اول تا چهارم جزء دوم شق الف بند ۵۱۱ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده تجدیدنظر خواسته بود. در این مقررره سازوکار تعیین معیارهای محاسبه منفعت مشخص شده است. بخشی از درخواست هند که ادعا داشت مقررات ایالات متحده "به خودی خود" ناقض مقررات موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی در خصوص انتخاب

گروه بازرگانی تجاری		پژوهشکده تجاری بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۲	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

معیار منفعت‌اند، توسط رکن استیناف رد شد. رکن استیناف اگرچه نظر هیأت حل اختلاف را در این مورد که مقامات تحقیق‌کننده می‌توانستند در ابتدای تحقیقات، تمام قیمت‌های بنگاه‌های مرتبط با دولت را در بررسی معیار منفعت کنار بگذارند، تأیید کرد؛ در عین حال معتقد بود که به موجب مورد اول جزء دوم شق الف بند ۵۱۱ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده، وزارت بازرگانی این کشور موظف است در بررسی معیار منفعت، به تمامی قیمت‌های تعیین‌شده در بازار کشور عرضه‌کننده کالای موردنظر، از جمله قیمت‌های تعیین‌شده توسط بنگاه‌های مرتبط با دولت، غیر از بنگاه تأمین‌کننده کمک مالی توجه داشته باشد.

هند همچنین از یافته‌های هیأت حل اختلاف در مورد ادعای نقض خودبه‌خودی بند ۱۴ ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی توسط مورد دوم جزء دوم شق الف بند ۵۱۱ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده، به علت تجویز استفاده از قیمت‌های مرجع خارج از کشور تأمین‌کننده کالا، در شرایطی که دولت موردنظر تأمین‌کننده مسلط کالای موردنظر نیست، تجدیدنظر خواسته بود. هیأت معتقد بود از یک سو بند ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی استفاده از قیمت‌های مرجع خارج از کشور تأمین‌کننده کالا را در شرایطی که دولت موردنظر تأمین‌کننده مسلط کالای موردنظر نیست، مجاز می‌شمارد و از سوی دیگر مورد دوم جزء دوم شق الف بند ۵۱۱ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده، وزارت بازرگانی این کشور را ملزم می‌کند برای اطمینان از این که معیارهای تعیین‌شده منعکس‌کننده شرایط حاکم در بازار در کشور تأمین‌کننده کالا است، قیمت‌های مرجع "خارج از کشور" را به نحو مقتضی تعدیل کند. رکن استیناف نظر هیأت حل اختلاف را ابرام کرد.

هیأت حل اختلاف همچنین اعتراض هند به این یافته هیأت حل اختلاف که استفاده از قیمت‌های مرجع "کالای تحویل‌شده" به موجب مورد چهارم جزء دوم شق الف بند ۵۱۱ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده "به خودی خود" ناقض بند ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی نیست را رد کرد. هیأت حل اختلاف اعلام کرده بود که سازوکار تعیین قیمت مرجع ایالات متحده مانع اعمال تعديلات لازم در معیارها، به منظور انعکاس هزینه‌های معمول تحویل کالا در کشور تأمین‌کننده آن نیست.

گروه بازرگانی تجاری		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۳	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

تجدید نظرخواهی هند همچنین به ادعاهای این کشور در مورد نقض ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی به علت "نحوه اجرای" مقررات ایالات متحده مربوط می‌شد. در خصوص سنگ آهن تأمین شده توسط شرکت NMDC، رکن استیناف به این نتیجه رسید که هیأت حل اختلاف در اعلام این که قیمت‌های دولتی نشانگر شرایط حاکم در بازار نیست، اشتباه کرده است. رکن استیناف در نتیجه، نظر هیأت در رد ادعای هند مبنی بر این که عدم توجه وزارت بازرگانی ایالات متحده به قیمت‌های صادراتی شرکت NMDC در تعیین قیمت مرجع، ناقض بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی نیست را تأیید نکرد و پس از تکمیل تجزیه و تحلیل حقوقی موضوع، اعلام کرد عدم توجه وزارت بازرگانی ایالات متحده به این قیمت‌های صادراتی ناقض بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است. رکن استیناف همچنین یافته‌های هیأت حل اختلاف در رد ادعای هند مبنی بر این که استفاده از قیمت‌های مرجع برگرفته شده از استرالیا و برزیل ناقض بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است را رد و اعلام کرد هیأت در این نتیجه‌گیری که قیمت‌های "کالای تحویل شده" در این قضیه منعکس‌کننده شرایط حاکم در بازار در هند است، راه به خطا برده است. رکن استیناف همچنین اعلام کرد که وزارت بازرگانی ایالات متحده توضیح مستدل کافی در مورد علت استفاده از قیمت‌های استرالیا و برزیل به عنوان قیمت‌های "کالای تحویل شده" ارائه نکرده است و در نتیجه استفاده از این قیمت‌ها به عنوان معیار، ناقض بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است. در خصوص ادعای هند در مورد اعطای حق معدن‌کاری محدود شده، رکن استیناف به این نتیجه رسید که مقامات تحقیق‌کننده می‌توانند در محاسبه منفعت، قیمت دولتی را مشخص کنند، و بر این اساس، نظر هیأت حل اختلاف در رد این ادعای هند که مشخص کردن قیمت‌های دولتی برای سنگ آهن و زغال سنگ توسط وزارت بازرگانی ایالات متحده ناقض شق ب بند ۱ ماده ۱ و بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است را تأیید کرد. در خصوص ادعای هند در مورد وام‌های صندوق توسعه فولاد، رکن استیناف اعلام کرد هیأت حل اختلاف در عدم توجه به هزینه‌های وام‌گیرنده در جریان ارزیابی برنامه‌های اعطای وام دچار اشتباه شده است. بنا بر این، رکن استیناف نظر هیأت در رد ادعای هند در مورد این تشخیص وزارت بازرگانی ایالات متحده که وام‌های اعطاشده توسط صندوق توسعه فولاد هند متضمن انتقال منفعت مورد نظر شق ب بند ۱ ماده ۱ و بند ت ماده ۱۴ موافقت‌نامه

گروه بازرگانی تجاری		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۴	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است را نقض کرد. البته رکن استیناف در ادامه اعلام کرد که خود نیز قادر به تکمیل تجزیه و تحلیل حقوقی این موضوع نیست.

۲-۵-۴- خاص بودن

هند به بخش‌هایی از گزارش هیأت حل اختلاف در خصوص این تشخیص وزارت بازرگانی ایالات متحده که فروش سنگ آهن توسط شرکت NMDC متضمن مفهوم خاص بودن مورد نظر شق ج بند ۱ ماده ۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، چرا که به "استفاده از برنامه یارانه‌ای به وسیله تعداد محدودی از بنگاه‌های خاص" مربوط می‌شود، نیز اعتراض داشت. رکن استیناف تمام یافته‌های هیأت را در مورد شق ج بند ۱ ماده ۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی تأیید کرد. این یافته‌ها مشخصاً عبارت بودند از این که وزارت بازرگانی ایالات متحده به هیچ وجه ملزم نیست ثابت کند تنها "تعداد محدودی" بنگاه از میان "بنگاه‌هایی خاص" عملاً از برنامه یارانه‌ای استفاده کرده‌اند؛ این که خاص بودن ضرورتاً لازم نیست بر مبنای وجود تبعیض به نفع "بنگاه‌هایی خاص" در مقابل گروه بزرگ‌تری از بنگاه‌های دیگر در شرایط مشابه اثبات شود؛ و این که اگر ویژگی‌های ذاتی کالای یارانه‌ای موجب کاهش احتمال استفاده از یارانه توسط بخش یا بنگاه‌های دیگر می‌شود، در اثبات خاص بودن، لازم نیست یارانه به زیرمجموعه خاصی از بخش یا بنگاه‌های مورد نظر محدود شده باشد.

۲-۵-۵- واقعیات موجود

هند به بخش‌هایی از تفسیر هیأت حل اختلاف از بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی نیز اعتراض داشت. این اعتراض به برخی یافته‌های هیأت در خصوص ادعای این کشور مبنی بر نقض موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی چه به صورت خودبه‌خودی و چه با توجه به نحوه اجرای بند ب ماده ۱۶۷۷ مجموعه قانون ایالات متحده و شقوق الف تا ج بند ۳۰۸ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده مربوط می‌شد. رکن استیناف مجدداً تأیید کرد که مقامات تحقیق‌کننده باید از واقعیات موجود که به طور معقول جای اطلاعات لازم ولی مفقود را پر می‌کند برای رسیدن به تشخیصی دقیق استفاده کنند، و بخشی از تفسیر هیأت از بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را در مورد عدم ارزیابی مقایسه‌ای تمامی مدارک موجود در تمامی شرایط، اصلاح کرد. در این رابطه، رکن استیناف به این نتیجه رسید که به موجب بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات

گروه بازرگانی ترکیه		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۵	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

جبرانی، مقامات تحقیق‌کننده باید در تشخیص خود به نحوی اعلام کنند که فرآیند ارزیابی مدارک موجود طی شده است، و البته ماهیت و حدود این ارزیابی به شرایط خاص حاکم در هر قضیه بستگی دارد. رکن استیناف همچنین به این نتیجه رسید که هیأت در عدم بررسی عینی ادعای هند مبنی بر این که مقررات موردنظر ایالات متحده به خودی خود ناقض مقررات سازمان جهانی تجارت است، خلاف ماده ۱۱ تفاهم‌نامه حل و فصل اختلافات عمل کرده است، زیرا به برخی مدارک ارائه‌شده توسط طرف‌های دعوی در مورد معنی اقدامات موردشکایت توجه نکرده است. رکن استیناف بر این اساس، رد دعوی هند توسط هیأت در مورد نقض خودبه‌خودی بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی را اشتباه دانست و در ادامه با تکمیل تجزیه و تحلیل حقوقی، اعلام کرد هند نتوانسته است ثابت کند بند ب ماده ۱۶۷۷ ث مجموعه قانون ایالات متحده و شقوق الف تا ج بند ۳۰۸ ماده ۳۵۱ مجموعه قانون مقررات فدرال ایالات متحده "به خودی خود" ناقض بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است. در مورد ادعای نقض بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی به علت نحوه اعمال مقررات موردنظر ایالات متحده، رکن استیناف به این نتیجه رسید که هیأت حل اختلاف در اعمال قاعده‌ای خاص برای انتخاب بالاترین نرخ‌های یارانه‌ای غیرحداقلی در موارد مشخص‌شده توسط هند، بار اثبات غیرضروری‌ای را به کار نگرفته است. رکن استیناف در نتیجه، این نظر هیأت را تأیید کرد که دعوی هند در مورد نقض بند ۷ ماده ۱۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی محکمه‌پسند نیست.

۲-۵-۶- ادعاهای جدید در مورد اعطای یارانه

هند به رد دعوی در مورد نقض بند ۱ ماده ۱۱، بند ۱ ماده ۱۳، بند ۱ ماده ۲۱، بندهای ۱ و ۲ ماده ۲۱، و بندهای ۱ و ۲ ماده ۲۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی در جریان بررسی‌های اداری وزارت بازرگانی ایالات متحده درباره ادعاهای جدید مطرح‌شده مبنی بر برخورداری محصولاتش از یارانه، اعتراض داشت. رکن استیناف اعلام کرد بندهای ۱ و ۲ ماده ۲۱ اصولاً بررسی ادعاهای جدید برخورداری واردات از یارانه در جریان بررسی‌های اداری را مجاز می‌شمارد؛ و این بررسی اگرچه به هر حال و با اعمال تغییرات لازم مشمول الزامات اطلاع‌رسانی عمومی مذکور در ماده ۱۳ می‌شود، تحت شمول تعهدات مقرر در مواد ۱۱ و ۱۳ قرار نمی‌گیرد. بر این اساس، رکن استیناف در حالی که نظر هیأت حل اختلاف در رد ادعای نقض بند ۱ ماده ۱۱، بند ۱ ماده ۱۳، و بندهای ۱ و ۲ ماده ۲۱

گروه بازرگانی تجاری		پژوهشکده بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۶	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی در بررسی ادعاهای جدید برخورداری واردات از یارانه در جریان بررسی‌های اداری وزارت بازرگانی ایالات متحده را تأیید کرد، از سوی دیگر نظر هیأت حل اختلاف در رد ادعای نقض بندهای ۱ و ۲ ماده ۲۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی در بررسی‌های وزارت بازرگانی ایالات متحده را تأیید نکرد. البته رکن استیناف در ادامه اعلام کرد که قادر به تکمیل تجزیه و تحلیل حقوقی ادعاهای هند در مورد نقض بندهای ۱ و ۲ ماده ۲۲ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی نیست.

۲-۵-۷- ارزیابی تجمیعی یا یک‌جای آثار واردات یارانه‌ای و غیریارانه‌ای^۱

ایالات متحده از این یافته هیأت حل اختلاف که بندهای ۱ الی ۵ ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی به مقامات تحقیق‌کننده اجازه نمی‌دهد آثار واردات برخوردار از یارانه را با آثار واردات غیربرخوردار از یارانه، اما قیمت‌شکنی شده با هم جمع کنند، تجدیدنظر خواسته بود. رکن استیناف هرچند نظر هیأت حل اختلاف را در این مورد تأیید کرد، به این نتیجه رسید که هیأت در نیل به این یافته که شق چ بند ۷ ماده ۱۶۷۷ مجموعه قانون ایالات متحده به خودی خود ناقض ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است، موضوع را بررسی عینی نکرده و در نتیجه خلاف ماده ۱۱ تفاهم‌نامه حل و فصل اختلافات عمل کرده است. رکن استیناف در ادامه، با تکمیل تجزیه و تحلیل حقوقی در مورد بخشی از شق چ بند ۷ ماده ۱۶۷۷ مجموعه قانون ایالات متحده، به این نتیجه رسید که جزء سوم شق چ بند ۷ ماده ۱۶۷۷ مجموعه قانون ایالات متحده "به خودی خود" ناقض ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است.

رکن حل و فصل اختلافات سازمان جهانی تجارت در ۱۹ دسامبر ۲۰۱۴، گزارش رکن استیناف و گزارش هیأت حل اختلاف آن‌گونه که توسط رکن استیناف اصلاح شده بود را تصویب کرد.

۲-۶- دوره زمانی معقول

در نشست مورخ ۱۵ ژانویه ۲۰۱۵ رکن حل و فصل اختلافات، ایالات متحده اعلام کرد قصد دارد توصیه‌ها و تصمیم رکن حل اختلاف را به نحوی اجرا کند که مطابق تعهدات این کشور در سازمان جهانی تجارت باشد، و برای این کار نیاز به دوره زمانی معقولی خواهد داشت. در ۲۴ مارس ۲۰۱۵،

^۱ Cross-Cumulation

گروه بازرگانی تجاری		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۷	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

هند و ایالات متحده به رکن حل و فصل اختلافات اعلام کردند با هم به توافق رسیده‌اند که دوره زمانی معقول برای اجرای توصیه‌ها و تصمیمات رکن حل و فصل اختلافات برای ایالات متحده ۱۵ ماه پس از تاریخ تصویب گزارش‌های رکن استیناف و هیأت حل اختلاف است. بر این اساس، دوره زمانی معقول در ۱۹ مارس ۲۰۱۶ انقضا خواهد یافت.

۲-۷- تحلیل پرونده

وزارت بازرگانی ایالات متحده عوارض جبرانی‌ای را در مورد واردات فولاد تخت نورد گرم از هند اعمال کرده بود. هند به بررسی‌ها و تحقیقات مختلف وزارت بازرگانی ایالات متحده که در آن چند برنامه و سیاست هند به عنوان برنامه یارانه‌ای شناسایی شده بود، اعتراض کرد. به زعم هند، در این برنامه‌ها هیچ یارانه‌ای به صادرکنندگان هندی اعطا نمی‌شود.

از مهم‌ترین موضوعات این دعوی این بود که به موجب قوانین ایالات متحده، تجمیع واردات برخوردار از یارانه و واردات قیمت‌شکنی شده برای رسیدن به حاشیه آسیب لازم برای اتخاذ اقدامات جبرانی ضروری است. هند از این اقدام ایالات متحده شکایت داشت، چرا که بر نتیجه تحقیقات و اعمال عوارض جبرانی بیش از حد بر واردات از هند مؤثر بوده است. رکن استیناف در راستای نظر هیأت حل اختلاف و البته با کمی تغییر، اعلام کرد تشخیص‌های وزارت بازرگانی ایالات متحده بر اساس جزء سوم شق چ بند ۷ ماده ۱۶۷۷ مجموعه قانون مقررات فدرال به خودی خود ناقض ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است. لازم به یادآوری است که ایالات متحده از نظر هیأت حل اختلاف در خصوص غیرقانونی بودن این مقررته تجدیدنظرخواهی نکرده بود. در نتیجه این حکم، ایالات متحده باید مقررات داخلی خود را طبق مقررات سازمان جهانی تجارت اصلاح کند، و تا زمانی که این اصلاحات انجام نشود، تحقیقات کنونی و آینده این کشور نیز در صورت اعمال قاعده تجمیع حاشیه‌های یارانه‌ای و قیمت‌شکنی، قابل شکایت خواهد بود. این حکم اهمیت زیادی برای هند دارد، زیرا از میان ۱۰ محصول مشمول عوارض جبرانی ایالات متحده، در مورد هفت محصول از روش تجمیع استفاده شده است.

در بخشی دیگر از این قضیه، رکن استیناف مؤکداً این موضع هند را تأیید کرد که بنگاه‌های متعلق به دولت تنها زمانی باید نهاد عمومی محسوب شوند که از اختیارات دولتی برخوردار بوده و وظایف

گروه بازرگانی تجاری		پژوهشکده تجاری بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۸	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

دولت را به اجرا گذارند. این حکم تأثیر به‌سزایی بر کاهش فشار بر صادرکنندگانی خواهد شد که مواد خام را از بنگاه‌های متعلق به دولت همچون SAIL و NMDC می‌خرند. این حکم به علاوه در سطح جهانی تأثیر به‌سزایی بر نحوه اعمال الزامات یارانه‌ای سازمان جهانی تجارت در خصوص اعطای کمک مالی توسط بنگاه‌های متعلق به دولت خواهد داشت.

رکن استیناف همچنین این نظر هند را تأیید کرد که روش محاسبه منفعت توسط ایالات متحده در جریان بررسی منفعت منتقل شده در قضیه فروش سنگ آهن از سوی شرکت NMDC ناموجه است. رکن استیناف این استدلال هیأت حل اختلاف را پذیرفت که در تعیین قیمت‌های مرجع بر اساس موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی، باید شاخص‌های نشان‌دهنده قیمت‌های داخلی مد نظر قرار گیرند.

گزارش رکن استیناف همچنین از منظر برخی مسائل سیستمی در خصوص اجرای موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی مهم است. برای نمونه، در مورد تعیین معیاری مناسب برای مشخص کردن منفعت انتقال یافته، این حکم روشن می‌کند که مقامات تحقیق‌کننده، نمی‌توانند از پیش (یعنی بدون علتی موجه) قیمت‌های مرتبط با دولت را به عنوان معیارهای مرتبط نپذیرند؛ مقامات تحقیق‌کننده در نتیجه‌گیری منفی علیه طرف‌هایی که با ایشان همکاری نمی‌کنند، نمی‌توانند سرخود عمل کنند، بلکه باید بر مبنای واقعیات مستند اقدام کنند؛ و در اولویت دادن به انتخاب واقعیتهای دیگر در چنین مواردی، تصمیم ایشان باید مبتنی بر استدلال و ارزیابی واقعیات باشد. بدین ترتیب، می‌توان گفت این گزارش رکن استیناف موجب افزایش شفافیت رفتار تمامی دولت‌های عضو در تحقیقات مربوط به اقدامات جبرانی خواهد شد.

به علاوه، رکن استیناف اعلام کرده است که حق مقامات تحقیق‌کننده در افزودن یارانه‌های جدید به بررسی‌های در جریان نامحدود نیست؛ بلکه تنها یارانه‌های جدیدی را که با یارانه‌های بررسی شده قبلی ارتباط نزدیکی دارند، می‌توان به فرآیند بررسی‌ها اضافه کرد. این رویکرد، مشخصاً پیامدهای سیستمی قابل توجهی برای ایالات متحده خواهد داشت، زیرا در رویه معمول این کشور، یارانه‌های جدید بدون هیچ تمایزی به فرآیند بررسی‌های اداری سالانه اضافه می‌شوند.

گروه بازرگانی: ترکی		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۳۹	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

روشن است که هند برای اطمینان از حفظ کامل منافع صادرکنندگان خود، فعالانه بر اجرای این حکم رکن حل و فصل اختلافات توسط ایالات متحده نظارت خواهد کرد. تلاش‌های هند در این دعوی به خوبی نشانگر علاقه این کشور به تضمین وجود زمین بازی منصفانه برای رقابت صنایع هندی است. تلاش‌ها و همکاری بنگاه‌های داخلی، حقوق‌دانان و بخش‌های متعددی از دولت هند در موفقیت این پرونده نقش داشتند.

گروه بازرگانی آسیایی		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۴۰	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

۳- خلاصه یافته‌ها و نتیجه‌گیری

در این گزارش، تلاش کردیم یکی از آخرین تصمیمات متخذه توسط رکن حل و فصل اختلافات سازمان جهانی تجارت را بررسی کنیم که می‌تواند به لحاظ موضوعی برای کشور ما حائز اهمیت باشد. البته لازم به ذکر است که واقعاً نمی‌توان این یا آن پرونده خاص را دارای اثر یا اهمیت برای این یا آن کشور خاص شناسایی کرد. حقیقت این است که هر پرونده‌ای به هر حال می‌تواند حائز موضوعات و نکاتی باشد که - شاید نه به طور بلافصل و بلافاصله، اما - حداقل به طور غیرمستقیم و در آینده، متضمن اهمیت و آثاری برای هر کشوری باشد. این موضوع مشخصاً در نظام‌های حقوق عرفی صدق می‌کند که در آن‌ها آرای دادگاه‌ها و سایر مراجع رسیدگی حقوقی به اختلافات، نقشی اساسی در شناسایی و تفسیر (و حتی به نظر برخی، شکل‌دهی به) قواعد و مقررات حقوقی دارد. حقوق بین‌الملل هم که سازمان جهانی تجارت در چهاچوب آن عمل می‌کند، از جمله نظام‌های حقوق عرفی است و از این قاعده مستثنی نیست.

این پرونده به شکایت هند از اقدامات جبرانی متخذه توسط دولت ایالات متحده در قبال واردات محصولاتی از هند مربوط می‌شود که به زعم دولت ایالات متحده از یارانه‌های ممنوع برخوردار بودند. از مهم‌ترین موضوعات این دعوی این بود که به موجب قوانین ایالات متحده، تجمع واردات برخوردار از یارانه و واردات قیمت‌شکنی شده برای رسیدن به حاشیه آسیب لازم برای اتخاذ اقدامات جبرانی ضروری است. هند از این اقدام ایالات متحده شکایت داشت، چرا که بر نتیجه تحقیقات مؤثر بوده و موجب اعمال عوارض جبرانی بیش از حد بر واردات از هند شده است. رکن استیناف در راستای نظر هیأت حل اختلاف و البته با کمی تغییر، اعلام کرد تشخیص‌های وزارت بازرگانی ایالات متحده بر اساس جزء سوم شق چ بند ۷ ماده ۱۶۷۷ مجموعه قانون مقررات فدرال، به خودی خود ناقض ماده ۱۵ موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی است. لازم به یادآوری است که ایالات متحده از نظر هیأت حل اختلاف در خصوص غیرقانونی بودن این مقرر تجدیدنظرخواهی نکرده بود. در نتیجه این حکم، ایالات متحده باید مقررات داخلی خود را طبق مقررات سازمان جهانی تجارت اصلاح کند، و تا زمانی که این اصلاحات انجام نشود، تحقیقات کنونی و آینده این کشور نیز در صورت اعمال قاعده تجمع حاشیه‌های یارانه‌ای و قیمت‌شکنی قابل شکایت خواهد بود. این حکم اهمیت زیادی برای هند دارد، زیرا از میان ۱۰ محصول مشمول عوارض جبرانی ایالات متحده، در مورد هفت محصول از روش تجمع استفاده شده است.

در بخشی دیگر از این قضیه، رکن استیناف مؤکداً این موضع هند را تأیید کرد که بنگاه‌های متعلق به دولت تنها زمانی باید نهاد عمومی محسوب شوند که از اختیارات دولتی برخوردار بوده و وظایف

گروه بازرگانی - ترکی		پژوهشکده بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۴۱	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

دولت را به اجرا گذارند. این حکم موجب کاهش فشار بر صادرکنندگانی خواهد شد که مواد خام را از بنگاه‌های متعلق به دولت همچون SAIL و NMDC می‌خرند. این حکم به علاوه در سطح جهانی تأثیر به‌سزایی بر نحوه اعمال الزامات یارانه‌ای سازمان جهانی تجارت در خصوص اعطای کمک مالی توسط بنگاه‌های متعلق به دولت خواهد داشت.

رکن استیناف همچنین این نظر هند را تأیید کرد که روش محاسبه منفعت توسط ایالات متحده در جریان بررسی منفعت منتقل‌شده در قضیه فروش سنگ‌آهن از سوی شرکت NMDC ناموجه است. رکن استیناف این استدلال هیأت حل اختلاف را پذیرفت که در تعیین قیمت‌های مرجع بر اساس موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی، شاخص‌های نشان‌دهنده قیمت‌های داخلی باید مد نظر قرار گیرند.

گزارش رکن استیناف همچنین از منظر برخی مسائل سیستمی در خصوص اجرای موافقت‌نامه یارانه‌ها و اقدامات جبرانی مهم است. برای نمونه، در مورد تعیین معیاری مناسب برای مشخص کردن منفعت انتقال‌یافته، این حکم روشن می‌کند که مقامات تحقیق‌کننده، از پیش (یعنی بدون علتی موجه) نمی‌توانند قیمت‌های مرتبط با دولت را به عنوان معیارهای مرتبط نپذیرند؛ مقامات تحقیق‌کننده در نتیجه‌گیری منفی علیه طرف‌هایی که با ایشان همکاری نمی‌کنند، نمی‌توانند سرخود عمل کنند، بلکه باید بر مبنای واقعیات مستند اقدام کنند؛ و در اولویت دادن به انتخاب واقعیتهای دیگر در چنین مواردی، تصمیم ایشان باید مبتنی بر استدلال و ارزیابی واقعیات باشد. بدین ترتیب، می‌توان گفت این گزارش رکن استیناف موجب افزایش شفافیت رفتار تمامی دولت‌های عضو در تحقیقات مربوط به اقدامات جبرانی خواهد شد. به علاوه، رکن استیناف اعلام کرده است که حق مقامات تحقیق‌کننده در افزودن یارانه‌های جدید به بررسی‌های در جریان نامحدود نیست؛ بلکه تنها یارانه‌های جدیدی را که با یارانه‌های بررسی‌شده قبلی ارتباط نزدیکی دارند، می‌توان به فرآیند بررسی‌ها اضافه کرد. این رویکرد، مشخصاً پیامدهای سیستمی قابل‌توجهی برای ایالات متحده خواهد داشت، زیرا در رویه معمول این کشور، یارانه‌های جدید بدون هیچ تمایزی به فرآیند بررسی‌های اداری سالانه اضافه می‌شوند.

اهمیت این پرونده برای کشور ما در این است که در نظام اقتصادی ما اعطای انواع یارانه - همچون عرضه سوخت ارزان به صنایع فولاد، سیمان و خوراک ارزان به صنایع پتروشیمی - از اهمیت خاصی برخوردار است، و این که هرچند نظام اعطای یارانه در ایران پیچیدگی و پنهان‌کاری چندانی هم ندارد، سازوکارهای حاکم بر شناسایی و بررسی‌های مربوط به اتخاذ اقدامات جبرانی در برخی کشورها به قدری توسعه‌یافته و پیچیده است که به سادگی می‌تواند حتی کوچک‌ترین کمک‌های دولتی را که به زعم ما در چهارچوب معیارهای مقررات سازمان جهانی تجارت و به ویژه موافقت‌نامه یارانه‌ها و

گروه بازرگانی - تارخ		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۴۲	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

اقدامات جبرانی قرار می‌گیرد، مشمول اقدامات محدودکننده تجارت قرار دهد. این در حالی است که نظام طراحی شده برای اقدامات تجاری تدافعی اقتضایی شامل اقدامات حفاظتی، جبرانی و ضدقیمت‌شکنی در کشور ما در «تصویب‌نامه سال ۱۳۸۶ هیأت وزیران در مورد پیش‌بینی تدابیر و اقدام‌های حفاظتی، جبرانی و ضددامپینگ برای حمایت از تولیدکنندگان داخلی» بسیار ساده‌تر از نظام پیچیده آمریکا است. در نتیجه مقامات دولتی ایران، عملاً آشنایی چندانی با ترفندهای مورد استفاده دولت‌های دیگر برای سوءاستفاده از ابزارهای دفاعی در جهت اعمال حمایت‌های پنهان از بنگاه‌های داخلی‌شان ندارند. این مشکل در مورد فعالان اقتصادی حتی جدی‌تر است. بسیاری از تجار ایرانی کمترین آشنایی را با روش‌های حمایتی به ویژه حمایت پنهان با سوءاستفاده از پیچیدگی‌های نظام اقدامات حفاظتی، جبرانی و ضدقیمت‌شکنی ندارند و طبعاً حتی در صورتی که چنین رفتارهایی با صادراتشان شود، نه متوجه آن می‌شوند و نه اطلاعی از روش‌های مقابله با آن دارند تا از منافع خود دفاع کنند.

یکی دیگر از درس‌های مهمی که پرونده‌هایی از این دست (و در واقع کل پرونده‌های مطروح در سازمان جهانی تجارت) می‌تواند برای دولت و تجار ما داشته باشد، عبارت است از نقش پررنگ رابطه دولت و مجموعه بنگاه‌های اقتصادی چه در سیاست‌گذاری تجاری، خصوصاً در اتخاذ اقدامات تدافعی و حمایت‌های اقتضایی، و چه در ارتباط با طرح شکایت یا دفاع در پرونده‌های مطروح نزد رکن حل و فصل اختلافات سازمان جهانی تجارت. بدین ترتیب ضرورت دارد با مطالعه تطبیقی و حداقل الگو برداری مناسب از کشورهای همچون ایالات متحده که در اتخاذ اقدامات تجاری تدافعی ید طولایی دارند، و همین‌طور کشورهای که سازوکارهای لازم را برای همکاری بخش خصوصی و دولت برای مقابله با این نوع اقدامات ایجاد کرده‌اند، ضعف عمده موجود در ساختار بازرگانی کشورمان از این نظر را برطرف کنیم.

گروه بازرگانی - علمی		پژوهش‌های بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۴۳	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	

منابع

- Catherine DeFilippo, Antidumping and countervailing Duty Handbook, Fourth Edition, United States international Trade Commission, Washington DC ۲۰۴۳۶, gune ۲۰۱۵.
- Department of Industry and Science, Australin Government, ۲۰۱۵, Coal in India ۲۰۱۵, Office of the Chief Economist.
- Global Affairs Canada, U.S. Trade Remedy Law: The Canadian Experience, II United States Countervailing Duty Law, available at: <http://www.international.gc.ca/trade-agreements-accords-commerciaux/topics-domaines/disp-diff/section-۰۲.aspx?lang=eng>, Date Modified: ۲۵ Apr. ۲۰۱۳.
- Nathan Economic Consulting India, ۲۰۱۳, National Competition Policy and Economic Growth in India – Electricity Sector Study, Economist Report: October ۹, ۲۰۱۳.
- Singh, Kanhaiya and Kaliappa Kalirajan, ۲۰۰۳, A Decade of Economic Reforms in India: the Mining Sector, Resources Policy: Volume ۲۹, Issues ۳–۴, September–December ۲۰۰۳.
- WTO Panel Report, WT/DS۴۳۶/R, United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India, available at www.wto.org.
- WTO Panel Report addendum, WT/DS۴۳۶/R/Add.۱, United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India, available at www.wto.org.
- WTO Appellate Body Report, WT/DS۴۳۶/AB/R, United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India, available at www.wto.org.
- United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India, Request for Consultations by India, Revision, WT/DS۴۳۶/۱/Rev.۱, ۲۵ Apr. ۲۰۱۲, , available at www.wto.org.
- United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India, Request for establishment of a Panel by India, Revision, WT/DS۴۳۶/۳, ۱۳ Jul. ۲۰۱۲, , available at www.wto.org.

گروه بازرگانی ناز		پژوهشکده اقتصاد بازرگانی	 موسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی
صفحه: ۴۴	تاریخ: ۱۳۹۴/۱۰/۲۹	ویرایش اولیه - غیر قابل انتشار	